

Even on the hottest days and the coldest nights, we know that they're going to be there to respond to our calls, our pleas for help and even our complaints – all of which come through with the same common denominator – the universal letters SOS – a message that someone needs help. And, they always come. They come because it's their job and they help with a smile on their faces, sometimes tired, performing their everyday routine. It is an endless task, a service that we sometimes unfairly take for granted and a service that sees a lot of death.

This collection of photographs by Jaromír Chalabala is accompanied by only a small amount of text. It covers the 150 year history of the Prague paramedic service in more than just statistics or on touching tales of heroism. The 155 photographs reproduced in this book are also more than just the reflection of the Czech medical emergency response number (155). Here is a history reflecting the never ending pell-mell of city streets and the unforgiving scenes of a regularly confronting danger, illness and death.

The author didn't take these pictures over just a couple of shifts as a 'side job'. Rather, they are the results of many years of fascination with the plain and yet miraculous work of Prague's paramedics. These are the people who have to save lives between two cups of coffee and accept the sight of death as an everyday part of their job.

Although all of the previous paragraphs have mentioned the word 'death', the objective and the message of this collection of photographs is to celebrate 'life'. The heroes of this book, which you get to meet through browsing through its pages, all have the same goals, objectives and mission. Whenever one is looking at these photographs, one can also be certain that the paramedics will also be out there rushing to help someone in distress.

You will feel the special aura surrounding the rescue squad members shown in these photographs. If you multiply them by many thousands, you will get a fair picture of what the job of riding under the sound of a siren and blue flashing lights is all about. This is where the reader can truly sympathize with the photographer – because they both are likely feeling the same thing: gratefulness and respect.

Jiří Podzimek

PRAŽSKÁ ZÁCHRANKA ve 155 fotografiích

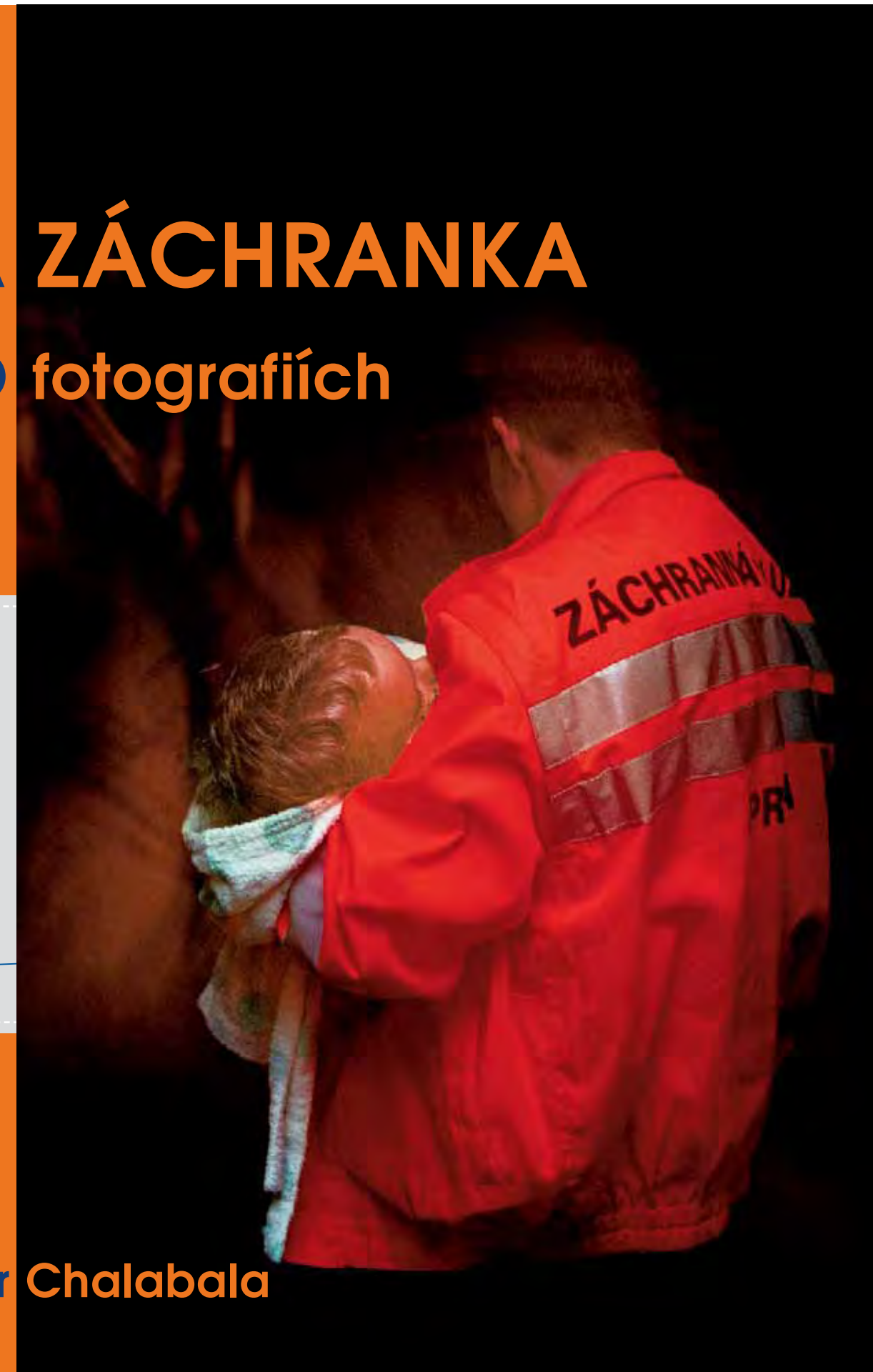
PRAŽSKÁ ZÁCHRANKA ve 155 fotografiích

PRAHA
PRAGUE
PRAGA
PRAG

The Prague Ambulance Service
in 155 photographs

Jaromír Chalabala

Za nejparnějších dní i nejmrazivějších nocí k nim vysíláme signály, prosby a lamentace, které se dají shrnout do nejnámější zkratky světa: SOS. Zachraňte nás. A oni to dělají, věcně i s úsměvem, s únavou a třeba i rutinně. Nekonečná, samozřejmá práce, ke které patří i smrt.

Fotografie Jaromíra Chalabaly doprovází jen minimum textu. Bilance 150 let existence pražské záchranky není postavena na statistice či na dojemném líčení úspěchů. 155 fotografií nesymbolizuje zdaleka jen linku tísňového volání. Shrnuje neúfuchající neklid velkoměstských ulic, nelítostné scenerie stejně nelítostného boje s ohrožením, nemocí a smrtí.

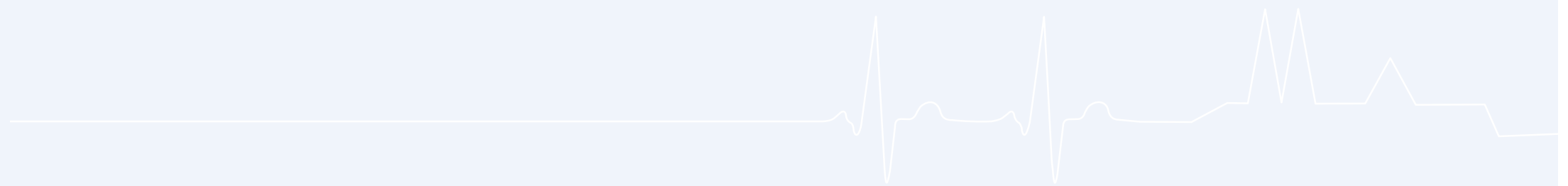
Autor „nenacvakal“ tyto snímky během pár služeb takřkajíc na objednávku. Představují výsledek mnohaleté fascinace obyčejností i záračnem práce lidí ze záchranky. Lidí, kteří mezi dvěma hrky kávy zachraňují životy a musí vyrovnaně přijmout i smrt.

Posledním slovem předchozích tří odstavců bylo slovo smrt. Cílem, touhou i posláním těchto stopětapadesáti fotografií je ale život. Hrdinové této knihy, které na následujících stranách potkáte, mají stejný cíl, stejnou touhu, stejné poslání. Ať tyto fotografie prohlížíte kádkol, jsou právě na cestě za člověkem v tísni.

Mnoho ze zvláštní aureoly modro-oranžových rytířů, felčarů, kouzelníků i pěšáků najdete na těchto fotkách. Když si je znásobíte mnoha tisíci, získáte obstojnou představu, co vlastně obnáší drásavý zvuk houkačky a stroboskopické modré světlo. A tady se s fotografem potká i (ne)obyčejný čtenář, jelikož oba cítí totéž: úctu a vděčnost.

Jiří Podzimek

PRAŽSKÁ ZÁCHRANKA
ve **155** fotografiích

THE PRAGUE AMBULANCE SERVICE
in **155** photographs

PRAŽSKÁ ZÁCHRANKA

ve 155 fotografiích

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

THE PRAGUE AMBULANCE SERVICE
in 155 photographs

Zaměstnanci Zdravotnické záchranné služby hlavního města Prahy, stav k dubnu 2007. Jména jsou seřazená podle služebního stáří.

Havel Jiří, Tarabová Eva, Plašil Vladimír, Slavík Pavel, Herczeg Quido, Tesař Pavel, Havránek Pavel, Prchal Josef, Chyba Jiří, Puč Václav, Hynek Karel, Kudláčková Jitka, Kakos Jiří, Roll Ladislav, Antonů Renata, Jančík Miloš, Rus Zdeněk, Syrovátka Oldřich, Studený Jan, Mikulášek Petr, Grabowski Vladimír, Machain Karel, Pavelka Jiří, Matušík Jiří, Zabilka Ladislav, Korčák Ladislav, Kocourek Josef, Fuchs Ivan, Beneš František, Záborský Ladislav, Brusák Radko, Šrubař Pavel, Trojanová-Tůmová Iveta, Reichl Jan, Kálal Jiří, Zahradka Aleš, Mizera Stanislav, Hájková Milena, Keil Jiří, Mejstřík Pavel, Červeňák Cyril, Straka Přemysl, Mošnerová Jiřina, Lacinová Ludmila, Reisinger Ladislav, Tlapáková Zuzana, Bárta Jan, Vecker Alexandr, Danda Vilém, Kónyová Hana, Tovara Jan, Lomová Marcela, Ševčuk Stanislav, Pokorná Milana, Peterka Zdeněk, Krpata Bohuslav, Šprdlík Jiří, Zita Jiří, Dudková Petra, Kopecký Zdeněk, Šafránek Jiří, Holub Daniel, Karabcová Jiřina, Votrubová Jitka, Oplť Jan, Janeček František, Sukup Antonín, Berkmanová Petra, Petrus Michal, Sobotková Hana, Blažek Jan, Hynek Milan, Herzová Eva, Horáková Iva, Valášek Jaroslav, Zika Robert, Andrej Vladislav, Skácelová Marcela, Dvořák Petr, Wolák Dušan, Procházka Bedřich, Farský Zdeněk, Müller Karel, Pleschinger Tomáš, Šubrť Miroslav, Hlaváček Libor, Tlapa Josef, Machsiniková Iveta, Moravský Jan, Raková Marcela, Škoula Jan, Havel Tomáš, Komrs Jiří, Hálek Richard, Kotrč Jan, Menci Slavoj, Staněk Eduard, Michálek Vladimír, Skoupý Aleš, Smetana Pavel, Šefrna Bohumil, Kadlec Petr, Morgenstern Vladimír, Šobr Václav, Kühnel Jaroslav, Trmalová Monika, Hrdinová Marcela, Prchlík Ivan, Brabec Jiří, Veselý Pavel, Bradna Tomáš, Breyl Petr, Fábera Jiří, Kucler Vladimír, Černík Jaroslav, Mack Bohumil, Kříž Milan, Schwarz Zdeněk, Pulec Pavel, Němec Petr, Kotýnek Pawel Jan, Krčil Ladislav, Pařízek David, Povolný Miroslav, Lukšiček Jan, Haugwitz Svatopluk, Kropáč Alexandr, Mikulecký Petr, Švarc Zdeněk, Zajíček Petr, Plíhal Jakub, Bouška Josef, Medřický Jaroslav, Kloc Miroslav, Grabowski Vladimír, Dubský Václav, Mitka Pavel, Medková Naděžda, Brodská Taťána, Halčák Marek, Švorčíková Ivana, Urban Ladislav, Kobr Daniel, Hanušková Drahomila, Lískovec Jiří, Mojha Petr, Kubík Jindřich, Hruboň Martin, Sedlák Jiří, Kupka František, Svoboda Martin, Franěk Ondřej, Šimek Jan, Šmíd Karel, Nováková Jindřiška, Rubeš Jan, Hazuka Stanislav, Sukupová Petra, Kunstová Pavlína, Rubek Aleš, Novotný Roman, Dvořák Milan, Smrčková Věra, Šmídlová Jana, Landa Radek, Linhart Jaroslav, Šťastný Ivan, Bernard Jan, Marič Zvonko, Dlouhý Milan, Michalů Lucie, Řehák Michael, Šmat Radovan, Špička Jiří, Chudý Robert, Machainová Magda, Pohlová Michaela, Spurný Martin, Strašek Jiří, Gulda Drahošlav, Pína Pavel, Procházka Tomáš, Linek Ladislav, Smilek Miloslav, Charvát Tomáš, Sokolová Irena, Reichertová Milada, Volánek Jiří, Glacová Renée, Lodin Jan, Chmelová Jwan, Michalů Jiří, Havelec Jiří, Marešová Vlasta, Dvořáček Jiří, Ryba Alan, Kyncl Aleš, Trčka Pavel, Kužma Zdeněk, Vohanka Pavel, Plaček Václav, Šimsa Jiří, Forstová Eva, Ouředník František, Jůzl Luboš, Formanová Hana, Köchrt Karel, Theurer Petr, Mildeová Olga, Elvir Danilo, Štětka Jakub, Doležal David, Novák František, Čermák Petr, Štípek Petr, Horňák Petr, Pokorný Jakub, Jaroš Stanislav, Míšková Václava, Trhlík Martin, Vagner Jiří, Koptišová Gabriela, Horn Dominik, Pospíšil Tomáš, Matějka Jiří, Sternová Michaela, Roubíček Václav, Vorlíček Tomáš, Fialová Marcela, Kociánová Radka, Kratochvíl Martin, Pavlová Alena, Tyl Miloš, Vlach Josef, Šimůnek Ondřej, Dvořák Filip, Pícha Tomáš, Buriánek Lukáš, Drmla Michal, Pavlíček Petr, Kubáň Bronislav, Kouba Tomáš, Havlík Miroslav, Hernych Viktor, Kalný Antonín, Klimešová Jitka, Sýkorová Michaela, Zajícová Lucie, Dvořák Vít, Frühaufová Věra, Vlček Martin, Horáčková Jana, Hron Antonín, Hůrková Eva, Ivančo Jiří, Janoch Radek, Šuran Jiří, Vopička Josef, Humhal Pavel, Fialová Irena, Bradáč Josef, Kotek Vojtěch, Peterka Marek, Šteindl David, Zub Radek,

Employees of the Emergency Medical Service of the Prague Capital, as of April 2007; the names are in order according to job seniority.

Neumann Pavel, Rathouský Roman, Holá Ivanka, Kasalová Alexandra, Bidlo Petr, Kadlec Miroslav, Březina Lukáš, Trnka Jaroslav, Menci Ivan, Šafář Roman, Sukdolák Pavel, Šilar Filip, Sojka Petr, Bukovský Eduard, Pojman Lukáš, Řemínek David, Petržilka Oldřich, Pokorný Petr, Polívka Jakub, Tomka Robert, Karlová Soňa, Vencko Martin, Kajtar Jiří, Kučera Milan, Slaboch Zbyněk, Štěpánek Petr, Kudrna Jiří, Matušková Monika, Tumpach Mikuláš, Ludvík Jiří, Šavel David, Lavický Radim, Matuščík Petr, Hubáčková Simona, Kořínek Tomáš, Krása Miroslav, Sochůrek Martin, Ujka Jan, Tyč Jakub, Tamele Jan, Šťastný Karel, Tajčman Lukáš, Vlk Radomír, Strnad Radek, Hintnaus Ladislav, Havlíček Michal, Jaroušek Michal, Vašut Pavel, Böhm Karel, Šafránek Alexandr, Kroupa Michal, Bělohlávek Tomáš, Just Martin, Čech Zdeněk, Mixa Vladimír, Pěkný Jaroslav, Bartáková Tereza, Včela Luboš, Török Csaba, Jakubík Filip, Novotný Martin, Zemanová Jana, Kovařík Zdeněk, Pleskot Robert, Podzimek Jiří, Duka Martin, Patočka Roman, Skála Michal, Huliak Pavel, Ilečko Peter, Ruprich Michal, Selucký Martin, Kubeš Pavel, Sedláček Petr, Máška František, Stein Radim, Tůma Antonín, Marcin Peter, Šebek Štefan, Vaszily Viktor, Jurek Tomáš, Drábek František, Mravec Vladimír, Pčolinský Pavol, Štolc Martin, Buriánek Tomáš, Dudra Ján, Nagy Ladislav, Šmídová Miroslava, Kobos Petr, Luptáček Slavomír, Křivánek Zdeněk, Lesníková Beáta, Kolesár Peter, Krejčířková Růžena, Zouhar Tomáš, Garnol Tomáš, Schmidt Matouš, Beran Jaroslav, Šandor Jozef, Lopatová Ludmila, Povejšilová Markéta, Mikešová Viera, Halada Karel, Domjen Petr, Žák Michal, Franěk Jan, Vít Marek, Hagara Josef, Flekačová Františka, Havelková Dagmar, Šimečková Hana, Zelenková Hana, Hirjak Ján, Mareš Petr, Kubec Jiří, Pláteníková Ida, Uher Martin, Ryvola Jan, Hejna Jakub, Mlejnek Jiří, Konopová Markéta, Landa Iveta, Nguyenová Marta, Tatranská Tatiana, Žejglic Robert, Auer Tomáš, Burián Miloslav, Kučera Karel, Švadlenka Vít, Appelt Josef, Dolejš Milan, Ullmannová Markéta, Kuglerová Iva, Juška Štěpán, Kos Tomáš, Lukša Jiří, Kašok Jiří, Patera Martin, Špičák Jan, Šamonil Roman, Doškář Jakub, Mikeš Michal, Pokorný Lukáš, Volný Lukáš, Kopecký Pavel, Křížek Martin, Lánský Karel, Šobr Martin, Hanzelka Tomáš, Pavlík Roman, Řehák Vojtěch, Vosátka Josef, Černý Ondřej, Ondřejčková Šárka, Čapek David, Žiška Jiří, Dlouhý Lukáš, Matyášek Miroslav, Antonenko Michal, Vopálka Petr, Košek Libor, Chaluš Jaroslav, Kovanda Marek, Kubín Petr, Šolc Jaroslav, Dikeocha Marcela, Stieranka Radoslav, Divišová Ivana, Nevídal Kamil, Beer Petr, Hányšová Stanislava, Vaněk Tomáš, Zelenka Jaroslav, Prochoda Vladimír, Beran Tomáš, Hrubý Ondřej, Hrdina Jakub, Šulcová Lenka, Kabelka Bohumil, Komárek Jan, Nohejlová Zuzana, Beková Dana, Pluhař Patrik, Ševčík Vít, Malík Petr, Voříšek Martin, Franz Jiří, Bažant Viktor, Hafič Martin, Macháček Jan, Drda Petr, Kovářová Šimonka, Vrána Zdeněk, Špak Michal, Šulc Zdeněk, Tomšů Marek, Rubín Vladimír, Zetocha Petr, Najdko Juraj, Antoš Michal, Bařková Pavla, Pokojová Helena, Brabcová Hana, Chlumecká Kristina, Samek Vít, Kalaš Miloslav, Legéň Mário, Tejral Marek, Buriánková Helena, Kareisová Ivana, Kasalická Milena, Lemermanová Stanislava Alexandra, Selinger Miroslav, Tesařová Petra, Urban Daniel, Vránová Pavla, Blažek Daniel, Kříž Miroslav, Wichová Michaela, Čermák Stanislav, Smolík Martin, Školka Richard, Sobotka Jaromír, Klečar Martin, Šimsa David, Kučera Lukáš, Růžička Jan, Vodstrčil František, Bajerová Alica, Brunová Marta, Dresler Pavel, Lišková Hana, Natabou Sédégnan Florent, Ernestová Jiřina, Skalická Milada, Volenec Pavel

děkujeme

thank you

PRAŽSKÁ ZÁCHRANKA

ve 155 fotografiích

„Boj o přežití sebe sama a boj o přežití jako živočišného druhu je přirozenou vlastností člověka stejně jako snaha o překonávání překážek. Někdo si ve svém životě vybere boj o moc, někdo bojuje o peníze, jiný o pohodlí. Někdo přirozenou lidskou vlastnost bojovat uplatňuje ve sportovních kláních jako aktivní sportovec nebo jako divák-fanoušek. V krajních případech lidé vyvolávají konflikty pod vlivem alkoholu nebo drog. V těch nejkrajnějších případech je to ve válečných konfliktech. My jsme si vybrali boj se smrtí. Je to boj nerovný, nekonečný a nikdy nelze předvídat, jak dopadne. Přestože pocit vítězství zažíváme jen velmi zřídka, znovu a znovu se s vírou ve vítězství konfrontujeme s naším protivníkem.“

Milana Pokorná, vedoucí lékařka Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy

THE PRAGUE AMBULANCE SERVICE

in 155 photographs

“The battle for survival as an individual and the battle for the survival of the species is a natural characteristic of human beings, the same as overcoming challenges. One person in his/her life chooses the battle for power, another battles over money; still another fights for comfort. One person asserts his/her natural human tendency to fight on a sports team as an active sportsperson, while another does so as a spectator or a fan. In extreme cases, people stir up conflicts under the influence of alcohol or drugs. In the most extreme cases, it is in conflicts of war. We have chosen the battle against death. It is an uneven fight, a never-ending one, and you never know how it will turn out. In spite of the fact that we seldom feel victorious, we go back into the fight with our enemy again and again, believing that we will prevail.”

Milana Pokorná, Head Physician of the Emergency Medical Service of the Prague Capital

Na samém počátku bylo 36 dobrovolníků různých profesí. Pouze tři byli zdravotníci. Od ostatních Pražanů se odlišovali červenobílou stuhou, kterou nosili na levé paži, a také nezměrnou touhou pomáhat trpícím.

Bylo 8. prosince 1857, když jim pražské c. k. místodržitelství schválilo zvláštní instrukce. Tímto okamžikem se začal psát fascinující a především nekonečný příběh záchrany lidských životů na území Královského města Prahy i v jeho okolí.

In the very beginning, there were 36 volunteers from different professions. Only three were health workers. What set them apart from the other inhabitants of Prague was a red and white armband worn on the left arm, as well as their immeasurable desire to help the suffering.

It was on December 8th, 1857 that the Imperial and Royal Vice-Regency of Prague approved a separate instruction for them. That moment marked the beginning of a fascinating and unending history of saving people's lives in the territory of the Royal City of Prague and its surroundings.

PRAŽSKÁ ZÁCHRANKA

ve 155 fotografiích

„Účelem Pražského dobrovolného sboru ochranného jest poskytovat za každé doby první přímou pomoc, jakož i bráti podílu a podporovati úřední akci pomocnou při všech úrazech a nehodách, bezpečnosti osoby i majetku se týkajících, tudíž zejména při požárech, třenici ledu, povodních a jiných nehodách živelních, pak v případě zabití, poranění a onemocnění všeho druhu, a zvláště též v pádu mobilizace a války.“

Ze stanov Pražského dobrovolného sboru ochranného

THE PRAGUE AMBULANCE SERVICE

in 155 photographs

“The purpose of the Volunteer Protection Agency of Prague is to render direct first aid at all times, as well as to participate in and support governmental assistance with all injuries and accidents having to do with the safety of people and property, in particular during fires, springtime ice melts, floods and other catastrophic events; further, in case of death, injury and illness of all manner, and especially in the case of mobilization and war.”

Excerpt from the Bylaws of the Volunteer Protection Agency of Prague

ÚVODNÍ FOTOGRAFIE

bez komentáře

INTRODUCTORY PHOTOGRAPHS

no comment

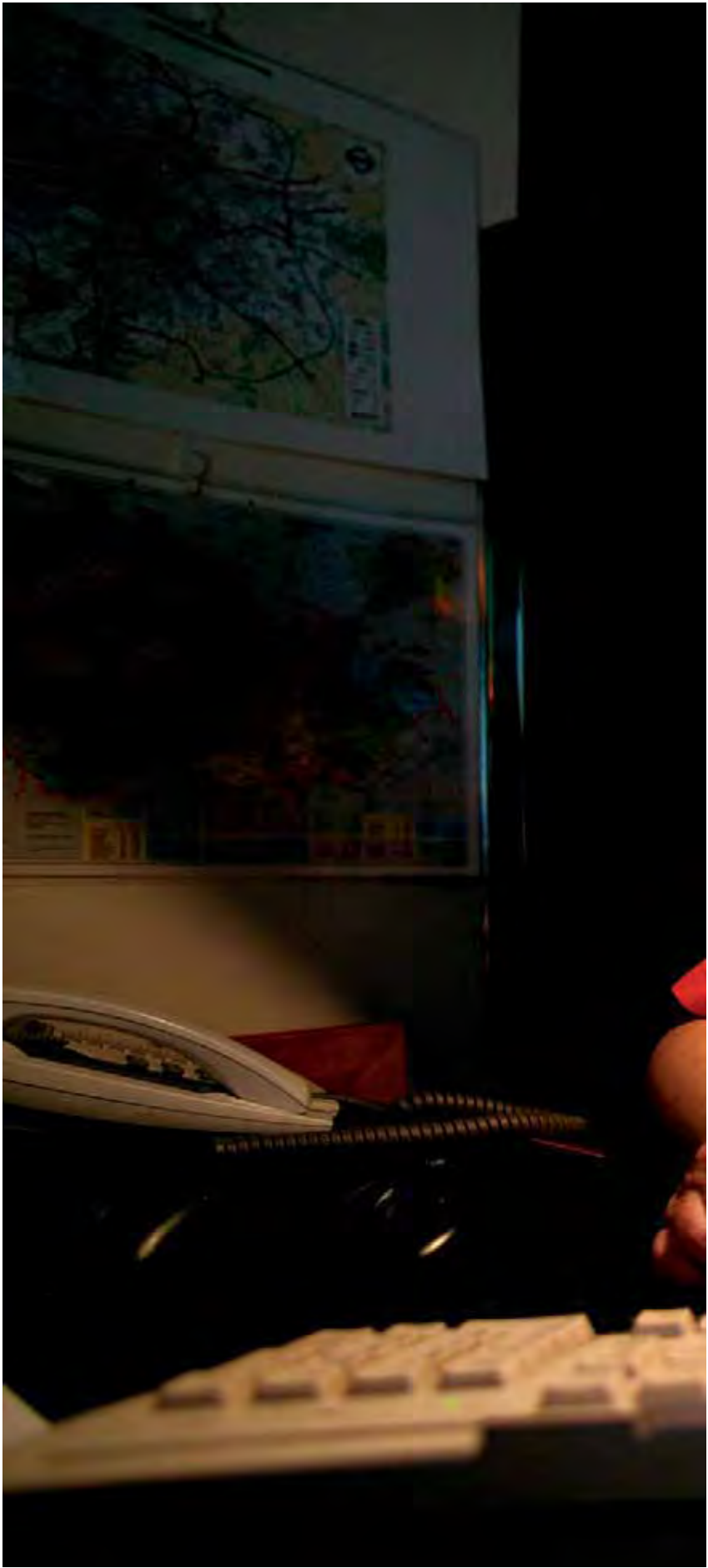

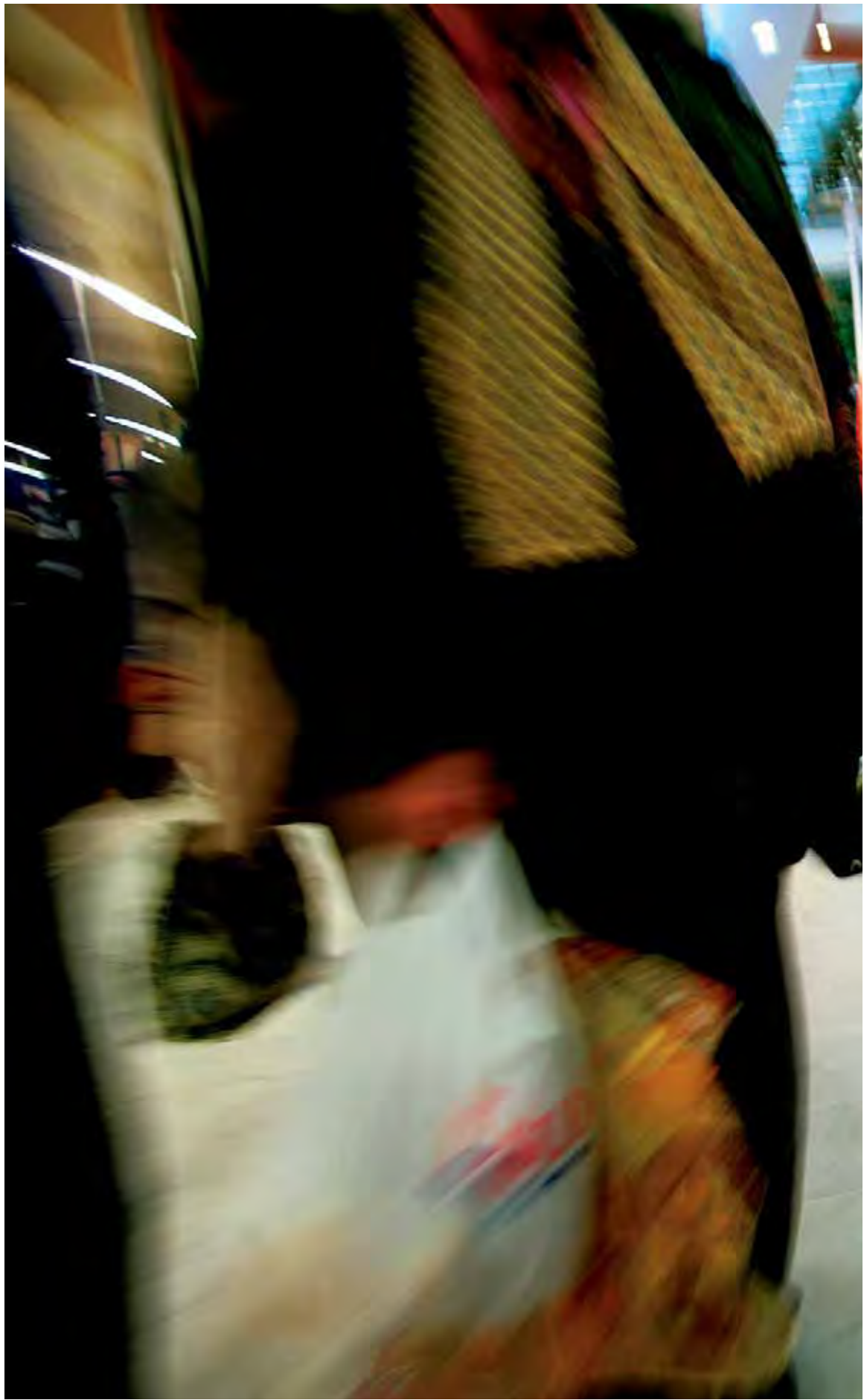

Obsah

Content

Úvodní fotografie / Introductory photograph	7
Předmluva / Preface	20
Úvod / Introduction	22
Lidé ze záchranky – paměť města / The people from the ambulance – the city's memory	24
Jednou za pět minut / Once every five minutes	37
Příběhy / Incidents	47
Mezi výjezdy / Between missions	83
Místa / Places	87
Velmi tenká hranice / A very thin line	114
Pomoc z nebe – Kryštof 01 / Help from heaven – Christopher 1	128
Nikdy není konec / It never ends	141

PŘEDMLUVA

Zdravotnická záchranná služba hlavního města Prahy – územní středisko záchranné služby je jednou z nejstarších organizací svého druhu na světě. Letos slavíme 150 let své existence. Půl druhého století jsme se my i naši předchůdci snažili být nadějí pro své spoluobčany v nejtěžších životních situacích. V jakoukoli denní i noční dobu i nyní, kdy čtete tyto řádky, jsme připraveni Vám pomoci. Zdravotní sestry, čekající na lince 155, zdravotničtí záchranáři, lékaři i lékařky, ale i garážmíšní, spojaři a lidé dalších profesí pracují na tom, aby naše pomoc byla co nejrychlejší a nejlepší.

V této knize nejsou vidět všichni, ale přesto vypráví o všech, a dokonce nejen o těch z Prahy. Uvidíte neobyčejné příběhy, které jsou pro nás obyčejné.

Byl jsem ještě malý kluk, když mě sem táta přivedl poprvé. Pracoval tady víc než 20 let. Začínal jako řidič sanitky a skončil jako lékař. S touto institucí jsem vyrůstal i já a je mi ctí, že dnes už devátým rokem stojím v jejím čele. Mým úkolem vždy nebylo být oblíbeným ředitelem, protože mou ctížádostí – stejně jako ostatních zaměstnanců – zůstává postarat se za všech okolností o to, aby v hlavním městě žádný nemocný či zraněný netrpěl zbytečně. Proto všem, kteří jsou nablízku trpícím i umírajícím a pomáhají vracet lidi zpět do života, děkuji.

Zdeněk Schwarz
ředitel Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy – územního střediska záchranné služby

PREFACE

The Emergency Medical Service of the Prague Capital – Regional Rescue Service Headquarters, is one of the oldest organizations of its kind in the world. This year we are celebrating our 150th year in existence. For a century and a half, we and our predecessors have tried to give hope to our fellow citizens in the most difficult life situations. The nurses waiting on the 155 line, the emergency medical technicians, the doctors, but also the garage forepersons, the telephone operators and people of other professions, all work in unison to make our assistance the fastest and the best it can be.

Not all of them can be seen in this book, however, this book does tell about all of them, and not just about those from Prague either. You will see unusual episodes which are commonplace for us.

I was just a little boy when my dad brought me here for the first time. He worked here for over 20 years. He started out as an ambulance driver and ended up as a doctor. I grew up with this institution as well, and it is an honor for me to have been heading it for nine years now. My job was not always to be a beloved director, because my ambition – similarly to any other employee – is and remains to see to it that under all circumstances, no sick or injured person in the capital city suffers needlessly. Therefore, I thank all those who are here for people who are suffering and dying, and who help bring people back to life.

Zdeněk Schwarz

Director of the Emergency Medical Service of the Prague Capital – Regional Rescue Service Headquarters

ÚVOD

Je to snad ta nejnapínavější práce, s jakou jsem se kdy setkal. Vždy jsem s velkou pokorou a obdivem sledoval lidi, kteří se stali hrdiny této knihy. Viděl jsem je, jak se pouštějí do na první pohled beznadějných situací. Byli přítomni hnáni nejen profesionální ctí, ale také vírou, že svému pacientovi dají alespoň šanci.

V jednom z děkovných dopisů, který jsem měl možnost si přečíst, píše příbuzný pacienta, že pro něj cizí lidé, kteří „jen“ přijeli včas, „jen“ se uměli chovat a „jen“ plnili své povinnosti, znamenali získání pocitu, že ho v tom světě nenechá. Svět pro něj v tu chvíli reprezentovali lidé ze Zdravotnické záchranné služby hlavního města Prahy. V ten den pro něj ztělesnili někoho, kdo opravdu slouží, kdo pochopil slovo služba a kdo ho naplňuje činem. Jména těch lidí neznal a v dopise se za to omlouval. Právě těmto neznámým, ale také dalším lékařům, sestřám a řidičům-záchrannářům je věnována tato kniha.

Nenajdete zde fotografie všech více než pěti set zaměstnanců pražské záchranky. K fotografování jsem si vybral jen některé, což mi umožnilo je lépe poznat. Jako řadový člen posádky jsem s nimi trávil dlouhé služby, naslouchal jim a snažil se co nejvíce pochopit jejich profesi, která se dotýká celého života – zrození i smrti. Viděl jsem, že k utrpení nejsou lhostejní, ale kdyby mu podlehli, zblázní se. Zažil jsem také nespočet absurdních situací a naprostých banalit, s nimiž se lidé obracují na záchrannou službu. Dělají to snad proto, že už nevědí, na koho jiného se obrátit. Samozřejmě jsem nemohl fotografovat všechny situace, někde to nebylo možné nebo to nebylo vhodné, jinde jsem zase místo fotografování pomáhal. Doufám, že během listování touto knihou plnou příběhů lidí ze Zdravotnické záchranné služby hlavního města Prahy také získáte naději, že v těžké chvíli vás v tom světě nenechá.

*Jaromír Chalabala
autor knihy*

INTRODUCTION

It is probably the most exciting work I have ever encountered. I always watched with great reverence and admiration those people who became the heroes of this book. I saw them throw themselves into situations that seemed hopeless at first glance. They were driven, not just by their professional pride, but also by the belief that they would at least give their patient a chance.

In one of the thank-you letters I had the opportunity to read, a relative of a patient writes that people who were strangers to him, who “just” arrived in time, who “just” knew how to respond and were “just” doing their duty, gave him the feeling that the world would not abandon him. The world for him, at that moment, was the people of the Emergency Medical Service of the Prague Capital. For him on that day, they became the incarnation of people who actually serve, who understand the word “serve” and who demonstrate it with actions. He did not know the names of these people, and he apologized for that in the letter. It is precisely for these unnamed people, as well as to the other doctors, nurses, ambulance drivers and EMTs, that this book is dedicated.

You will not find photographs of all the employees of the Prague Ambulance Service, of whom there are over five hundred. I only selected a few of them to photograph, which allowed me to get to know them better. As a regular member of the crew, I spent long duty shifts with them, I listened to them and I tried to understand their profession as much as I could; a profession that touches all aspects of life, both birth and death. I saw that they are not indifferent to suffering, but if they were to succumb to it, they would go insane. I also experienced countless nonsensical situations and utter trivialities with which people turn to the rescue service for help. Perhaps they do it because they are at their wits’ end as to whom to ask for help. Of course, I could not photograph all situations; in some instances it was impossible or inappropriate, and in others I helped instead of taking pictures. I hope that as you are browsing through this book filled with the stories of the people of the Emergency Medical Service of the Prague Capital, you too will come away with the hope that in a difficult moment, the world will not turn its back on you.

*Jaromír Chalabala
the author*

LIDÉ ZE ZÁCHRANKY – PAMĚŤ MĚSTA

Nosili červenobílou stuhu, později odznak, bílý plášť, červenou uniformu a dnes jsou v oranžovo-modré. Postupem času se stali živou pamětí hlavního města České republiky. Zachraňovali při ničivé povodni v září 1890 a o rok později byli u Jubilejní zemské výstavy. Za první světové války pomáhali na nádražích vykládat raněné z vlaků. Na konci té druhé riskovali, když spěchali k postřeleným. Ať už to byla velká neštěstí nebo rodinné tragédie, demonstrace či oslavy, byli snad u všeho významného, co se v metropoli odehrálo. Lidé ze záchranky.

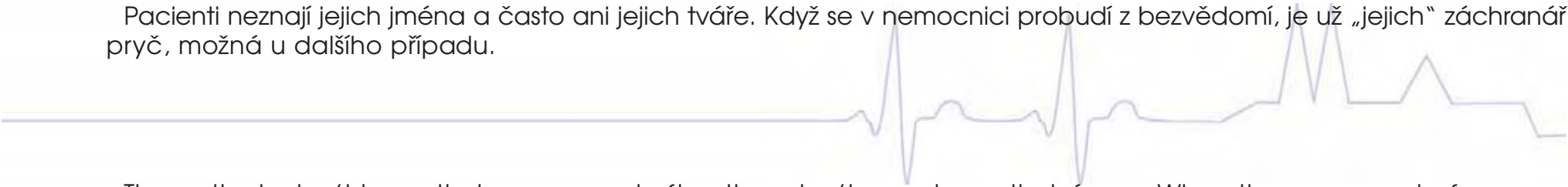
THE PEOPLE FROM THE AMBULANCE – THE CITY'S MEMORY

They used to wear a red and white armband; later on it was a badge, then a white lab coat, a red uniform, and today they wear an orange and blue uniform. Over time, they became a vivid memory of the capital city of the Czech Republic. They rescued people during the ravaging flood in September of 1890, and a year later they were at the Universal Land Exhibition. During World War I, they assisted in getting the wounded off the trains. At the end of World War II, they put themselves at risk when hastening to help those with gunshot wounds. Whether it was in major catastrophes or in family tragedies, at demonstrations or celebrations, it seems that they have been at every significant event that has taken place in the big city. The people from the ambulance service.

Pacienti neznají jejich jména a často ani jejich tváře. Když se v nemocnici probudí z bezvědomí, je už „jejich“ záchranář pryč, možná u dalšího případu.

The patients don't know their names and often they don't even know their faces. When they come out of a coma in the hospital, "their" rescuer is gone, perhaps already on another call.

„Když jsem v mých patnácti letech tragicky přišel o bratra, který zahynul při autonehodě v Praze, byl to jeden z důvodů, proč jsem se později rozhodl jít k záchranné službě. I můj otec tady pracoval přes dvacet let. Po této tragické události odešel, protože ten den sloužil, a dokonce měl vyjet ke svému synovi, který havaroval. Domnívám se, že bratr by možná přežil, kdyby tehdy byla zdravotní péče na takové úrovni jako nyní. Nejde jenom o medicínu, ale i o vybavení záchranky. Děláme všechno pro to, aby se naše práce stále zdokonalovala.“

Zdeněk Schwarz, ředitel Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy

“When at the age of fifteen I tragically lost my brother, who died in a car accident in Prague, that was one of the reasons why I later decided to join the rescue service. My father also worked here for over twenty years. After that tragic accident, he left because he was on duty that day, and he was even supposed to go on the rescue mission to help his son who had been in the car wreck. I think my brother may have survived if medical care at that time had been at the level it is today. It's not just a matter of medicine itself, but also the equipment in the ambulance. We are doing everything we can to constantly improve our work.”

Zdeněk Schwarz, Director of the Emergency Medical Service of the Prague Capital

Pavel Slavík (vpravo) je záchranářskou legendou. Když vypráví o „svých“ případech, jen těžko poznáte, jestli mluví o události staré tři dny, měsíce, roky nebo desetiletí. S nadsázkou se o něm říká, že jeho služební číslo je tři. Jedničku má prý ředitel, dvojku dispečerka a pak je on. Byl i jedním z těch, kteří 30. 10. 1975 vyrazili do pražského Suchdola, aby pomohli cestujícím z havarovaného dopravního letadla. I díky tomuto legendárnímu záchranáři bylo během pouhých dvaceti minut 52 zraněných na cestě do pražských nemocnic. Ostatní z více než sto dvaceti cestujících včetně posádky letadla zemřeli na místě zatím největší pražské tragédie v poválečné historii.

Pavel Slavík (right) is an EMT legend. When he talks about “his” cases, you have a hard time telling whether he is talking about an incident that happened three days ago, three months ago, three years ago or three decades ago. It is said, with a bit of hyperbole, that his service number is three. Number one, they say, is the director; number two is the dispatcher, and he is number three. He was among those who set out on October 30, 1975 to Suchdol near Prague in order to help as many as possible of the travelers on board the transport plane that had crashed. Thanks also to this legendary EMT, within a mere twenty minutes, 52 of the injured were on their way to the Prague’s hospitals. The remainder of the more than 120 travelers, including the crew, died at the scene of Prague’s so far the worst tragedy in the post-war period.

Tomáš Garnol je jedním z nejmladších lékařů pražské záchranky. Od chirurgického stolu ho sem přivedl nejen lepší plat, ale také adrenalin tohoto zdravotnického oboru. Každý případ je totiž jiný a nikdy nevíte, jestli ten největší nepříjde zrovna dnes nebo zítra. Tomáš právě čeká na stanovišti na to, kam ho pošle operační středisko. Listuje přitom v magazínu Mladé fronty Dnes. Čte si o smutném osudu pacienta, jehož se pokoušel přede dvěma týdny zachránit. Byl jím Michal Velíšek, kterého 13. 9. 2005 na Karlově náměstí zastřelil agresivní muž obtěžující mladou dívku. Michal Velíšek netušil, že násilník je ozbrojený a začne hned střílet. Snažil se jen pomoci neznámému člověku. Tomáš Garnol se pak snažil pomoci Michalu Velíškovi.

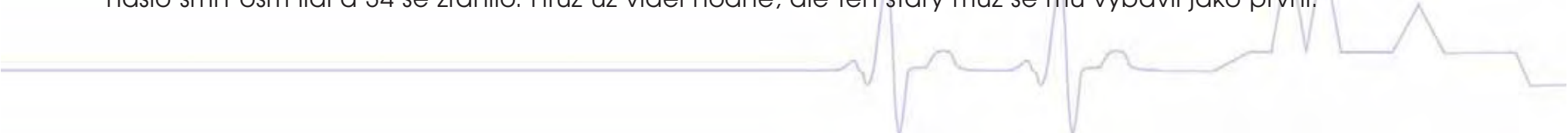

Tomáš Garnol is one of the youngest doctors of the Prague Rescue Service. He was drawn here from the operating table, not just by the better pay, but also because of the adrenaline rush offered by this medical profession. Every case is different, and you never know if "the big one" will happen to come today or tomorrow. Here, Tomáš waits at the station to see where the operating center will send him. He browses through the magazine Mladá fronta Dnes (Youth Front Today). He reads about the sad fate of a patient whom he had tried to save two weeks earlier. His name was Michal Velíšek, fatally shot on September 13, 2005 by an aggressive man harassing a young girl in Charles Square. Michal Velíšek had no idea the brute was armed and would start shooting immediately. He was only trying to help a stranger. Tomáš Garnol then tried to help Michal Velíšek.

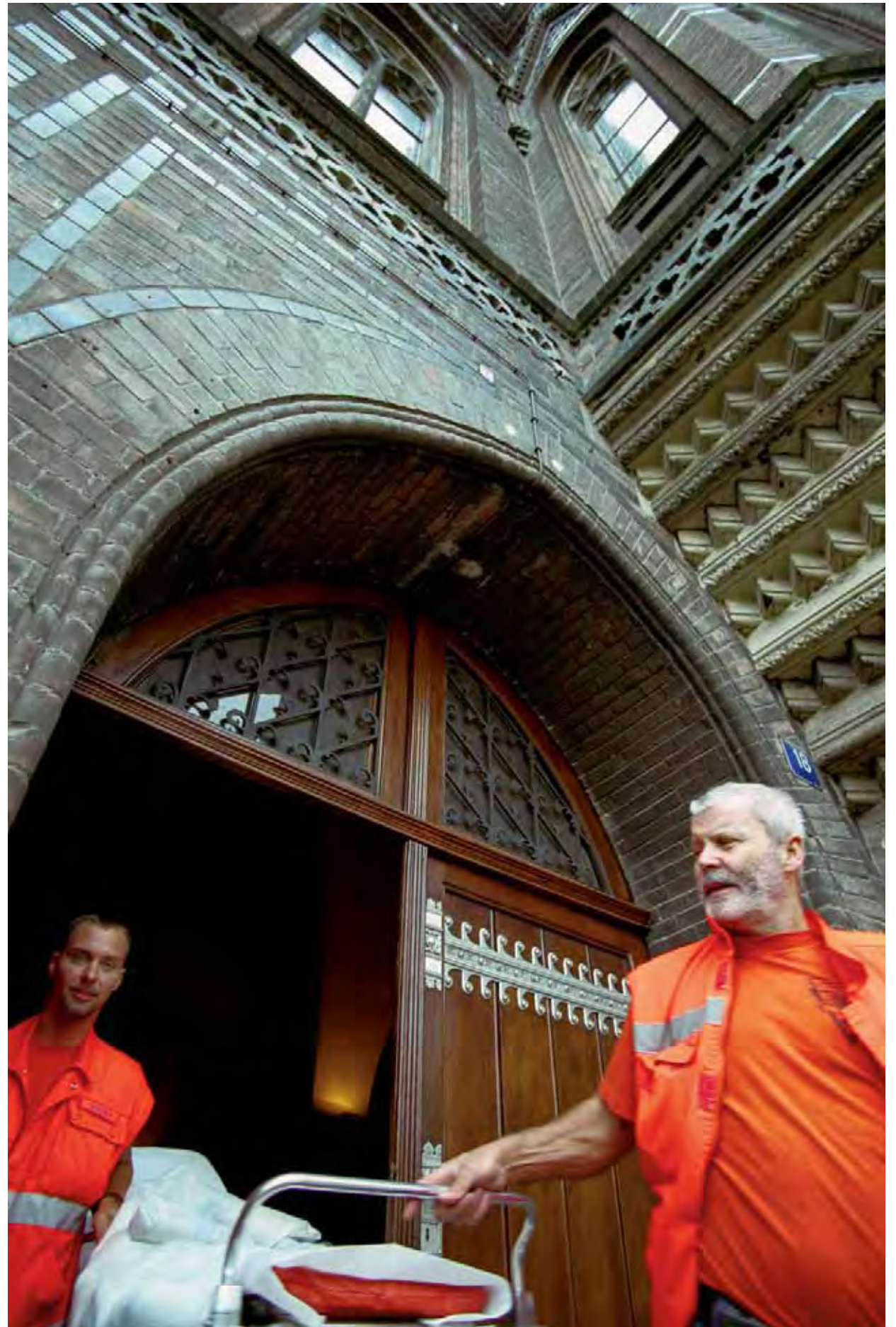

Parťáci. Radim Stein je „sestřák“ pár let po škole a Karel Müller řidič-záchranář pár let před důchodem. Během doby, kdy společně jezdí, toho zažili hodně. Když jsem se jednou Karla zeptal, jaký případ byl pro něj nejhorší, na chvíli se zamyslel a začal vyprávět o staříkovi, který si v křoví za garážemi podřezal žíly. S Radimem ho našli včas. Když ho ale naložili do sanitky, tak je se slzami v očích úpěnlivě prosil, ať ho nechají zemřít. Celou cestu do nemocnice jim vysvětloval, že už ho nikdo nemá rád a dcera ho prý vyhodila z domu. Za pomoc jim neděkoval, spíše se na ně díval vyčítavě. Karel mi místo toho mohl vyprávět, jaké to bylo, když s první sanitkou přijel k hořícímu hotelu Olympik, kde našlo smrt osm lidí a 34 se zranilo. Hrůz už viděl hodně, ale ten starý muž se mu vybavil jako první.

Partners. Radim Stein is a nurse a couple of years after school and Karel Müller is an ambulance driver close to retirement. During the few years they have been driving together, they have experienced quite a lot. One time when I asked Karel which incident was the worst one for him, he thought for a moment and then began talking about the old man who had cut his veins in the bushes behind the garages. He and Radim found him in time. But, when they had put him into the ambulance, he begged them with tears in his eyes to let him die. All the way to the hospital, he kept telling them that no one loved him any more and that his daughter had kicked him out of the house. He did not thank them for their help; instead, he looked at them with a reproachful expression. Karel could have told me instead about the time he went with the first ambulance to the burning Olympik Hotel, where 8 people died and 34 were injured. He has seen plenty of horrors, but that old man was the first to come to his mind.

Lékař Jan Štěch (vpravo) se záchranářem Alešem Zahrádkou napojují na umělou plicní ventilaci dělníka, kterému drtička šrotu amputovala obě nohy. Bylo by neuvěřitelně těžké a pravděpodobně i nemožné spočítat, kolika lidem doktor Štěch během osmadvaceti let u pražské záchranky pomohl. Dva roky stál dokonce v jejím čele. Po celou tu dobu přemýšlel o tom, jak dát trpícím větší šanci na přežití. Přístrojům z jeho dílny, které svého času usnadňovaly resuscitaci, kolegové říkali oxyštěch a štěchostroj. Znali ho také jako lékaře, který odpočíval s povolenými botami a opaskem, aby byl při poplachu co nejdříve v sanitce. Většinou byl první. I v 71 letech zachraňoval, a přestože by si mohl užívat důchodu, vyjížděl k dalším případům. 25. 7. 2005 měl výjimečně dovolenou, byl na chalupě. Ten den však bylo jasné, že do sanitky už nikdy neusedne. V ten den byl pacientem on sám. V ten den zemřel.

Doctor Jan Štěch (right) with rescue worker Aleš Zahrádka, hooking up an artificial respirator to a laborer who has lost both legs in an industrial accident; they were cut off by a scrap-metal crusher. It would be incredibly difficult and probably even impossible to count the number of people that doctor Štěch has helped during his 28 years with the Prague Ambulance Service. For two years, he was even the director. All that time, he constantly thought about how to give patients a better chance for survival. His colleagues nicknamed the instruments from his shop, which back then made CPR easier, the "Oxy-Štěch" and the "Štěch-o-machine." He was also known as the doctor who rested with his boots on and belt loosened, so that he could be in the ambulance as quickly as possible in the event of an alarm. Usually he was the first one there. Even at the age of 71 he was still rescuing people, and although he could have enjoyed his retirement, he continued going out on more rescue missions. On July 25, 2005, unusual for him, he was on holiday, at his weekend house. On that day, however, it was clear that he would never get into the ambulance again. On that day, he himself was the patient. On that day, he passed away.

„V čase, který je nám dán, nemůžeme pacienty vyléčit. Naším úkolem je dát jim šanci.“ Tak mluví o své práci, kterou vždy chtěla dělat, lékařka Milana Pokorná. Už v šesti letech se rozhodla operovat střeva svého medvídka. Rozpárala mu břicho a o něco později je úhledně sešila. Milana Pokorná tak provedla první laparotomii ve svém životě. Pro svůj neochvějný zápal pro zachraňování lidí získala přezdívku, kterou se někdy sama tituluje: „šílená Pokorná“. Zejména mladší lékaři i záchranáři ji však oslovují „mámo“. Vzhledem k tomu, že o urgentní medicíně přednáší například ve Španělsku, ale také ve městech Severní a Jižní Ameriky, oslovují ji tak i kolegové ze zahraničí.

“In the amount of time we are given, we cannot heal the patient. Our job is to give them a chance.” Dr. Milana Pokorná speaks of the work that she has always wanted to do. At the age of six, she decided to operate on the intestines of her teddy bear. She sliced open his tummy and, a bit later, sewed it back up neatly. Thus, Milana Pokorná had performed the first abdominal section in her life. Because of her unwavering passion for saving human lives, she has earned the nickname by which she sometimes refers to herself: “Crazy Pokorná”. But the younger doctors in particular and the rescue workers call her “Mom.” Given the fact that she lectures on urgent medical care in Spain, for example, and in the cities of North and South America as well, her colleagues abroad also call her by that nickname.

Nestává se to často, ale čas od času přece. Na stanoviště přišel vcelku nenápadný muž a hledal záchranáře Pavla Herze. Ve chvíli, kdy mu selhávalo srdce, si zapamatoval záchranáře s holou hlavou a náušnicí. Našel ho a poděkoval mu. Netušil, že Pavlovi zbývá už jen několik služeb. Po dvou desetiletích se rozhodl odejít od záchranné služby a řídit autobus. Tvrdil, že mu v padesáti letech jaksi ubývají síly. Už prý neměl na to několikrát za noc vstát, vzápětí rychle a bezpečně řídit, vyběhnout po schodech k pacientovi, ošetřit ho a pomáhat ho snést. Uvědomoval si, že jeho práce vychází nejen ze zkušeností, ale vyžaduje i skvělou fyzičku. Odešel na svém profesním vrcholu.

It doesn't happen often, but it does happen from time to time. A man, looking on the whole inconspicuous, came to the station looking for rescue worker Pavel Herz. At the time when his heart was failing, he remembered the rescue worker with the bald head and the earring. He found him and thanked him. He did not know that Pavel had only a few days of duty remaining. He had decided after two decades to leave the rescue service and to drive a bus. He insisted that his strength was waning, as he was in his fifties. He said that he was no longer able to get up several times in the night, to drive right away, quickly and safely, to run up a flight of stairs to get to a patient, to take care of him/her and then help carry him/her down the stairs. He realized that not only was his work a product of experience; it also demanded being in superb physical condition. He left at the peak of his professional career.

Pracovat pro záchrannou službu neznamená „jen“ houkat a pospíchat k trpícím. Ten, kdo volá o pomoc, mluví se sestrou operačního střediska a potom vyhlíží sanitku s lékařem nebo se záchranáři. Logicky už nevidí všechny ty, co pracují „v týlu“. Jedním z nich je Petr Mojha. Se svým týmem se stará o všechna auta, ať už ta s majáky nebo bez nich. Na snímku stojí před Golemem (modulem pro likvidaci zdravotních následků hromadných neštěstí), jehož je jakýmsi duchovním otcem. V kancelářích, garážích, skladech a dílnách pražské záchranky najdeme však i další profese, počínaje personalisty, účetními přes právničku, mluvčí, spojaře a konče třeba paní „prádlovou“. Koneckonců i tato žena, která se stará o drobné opravy a praní uniforem, je svým způsobem záchranářka.

Working for the rescue service is not “just” a matter of blowing the siren and rushing to the aid of victims. The one who calls for help speaks with a nurse at the operating station and then watches for the ambulance with the doctor and the rescue workers. Of course, he/she does not see all the people who work behind the scenes. One of these is Petr Mojha. He and his team take care of all the vehicles both with and without the flashing beacons. In the photo, he stands in front of the Golem (the unit for dealing with victims of mass disasters) – he is sort of the spiritual father of the unit. However, we find other professions as well in the offices, the garages, the warehouses and workshops of the Prague Rescue Service, starting with Human Resources, the accountants, the lawyer, the spokespersons, the telecommunications operators and perhaps ending with the “laundry lady.” After all, even this woman, who takes care of minor repairs and washes the uniforms, is a rescue worker in her own right.

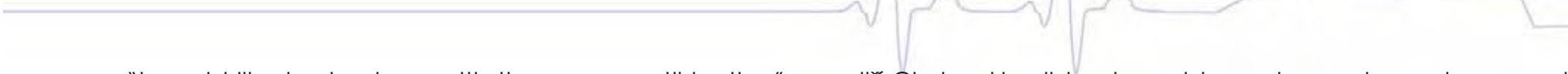

Květa Sladovnicková nevyjela k jedinému případu, a přesto třidvacet let pomáhala zachraňovat životy. Bez ní by totiž jen těžko přišli všichni řidiči, sestry a lékaři do práce. Ještě v době, kdy nebyly počítače ani mobily, jim pastelkami do plánů zakreslovala rozpisy služeb. Moc dobře věděla kdy, komu a kam zavolat, jestli na pevnou linku ke tchyni, nebo do hospody. Práce pro pražskou záchrannou službu se nevzdala ani v důchodu. Ve dvanáctihodinových směnách pracovala jako vrátná smíchovského stanoviště. „Když jsem před třidvaceti lety sháněla práci a přihlásila se na inzerát, vůbec jsem netušila, jak mně záchranka přiroste k srdíčku,“ říká s dojetím.

Květa Sladovnicková has not gone out on a single rescue mission, and yet she has helped save lives for twenty-three years. Without her, all the drivers, nurses and doctors would have had a hard time getting to work. Back in the day when there were no computers or cell phones, she made out their schedules on their calendars with crayons. She knew very well when to call whom and where; whether she should call on a landline to the mother-in-law's house, or whether to call at the bar. She did not stop working for the Prague Rescue Service even in retirement. She worked twelve-hour shifts as the gatekeeper of the Smíchov station. "When I was looking for a job twenty-three years ago and responded to an ad, I had no idea how fond I would become of the ambulance service," she says, moved with emotion.

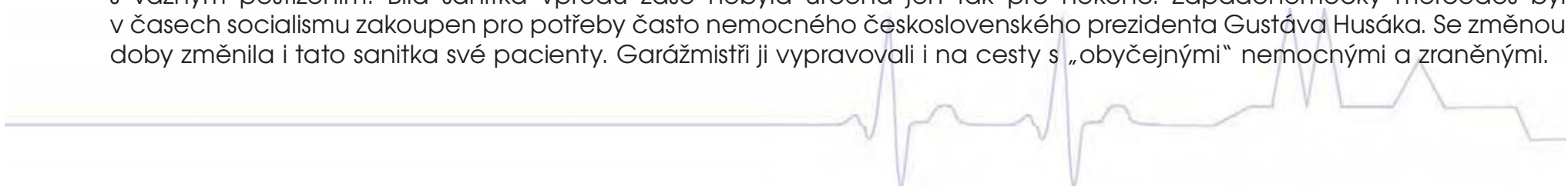
„Přál bych si, kdybych tady u těch aut mohl zůstat až do penze,“ říká Jiří Chyba. Nechtěl pracovat jinde než u záchranky. Když mu skončila vojna a u pražské záchranky zrovna neměli volné místo, našel si na pár měsíců jinou práci. Čekal. Dočkal se 6. 11. 1972 a nastoupil jako řidič sanitky. Většinu svého profesního života se potkával s legendárními „dvanáctsettrojkami“. Dnes už se jako garážmistr stará o podstatně modernější a větší vozy. Stejně jako před pětatřiceti lety nechtěl dělat nic jiného, nechce ani dnes.

“I would like to stay here with these cars until I retire,” says Jiří Chyba. He did not want to work anywhere else except for the rescue service. When he finished his military service and there was no job opening at the rescue service, he found another job for a few months. He waited. On November 6, 1972, his waiting paid off and he started working as an ambulance driver. For most of his professional life, he worked with the legendary “twelve-o-threes.” Today, as a garage foreman, he takes care of much more modern and larger vehicles. Just as back then, thirty-five years ago, even today he wouldn’t want to do anything else.

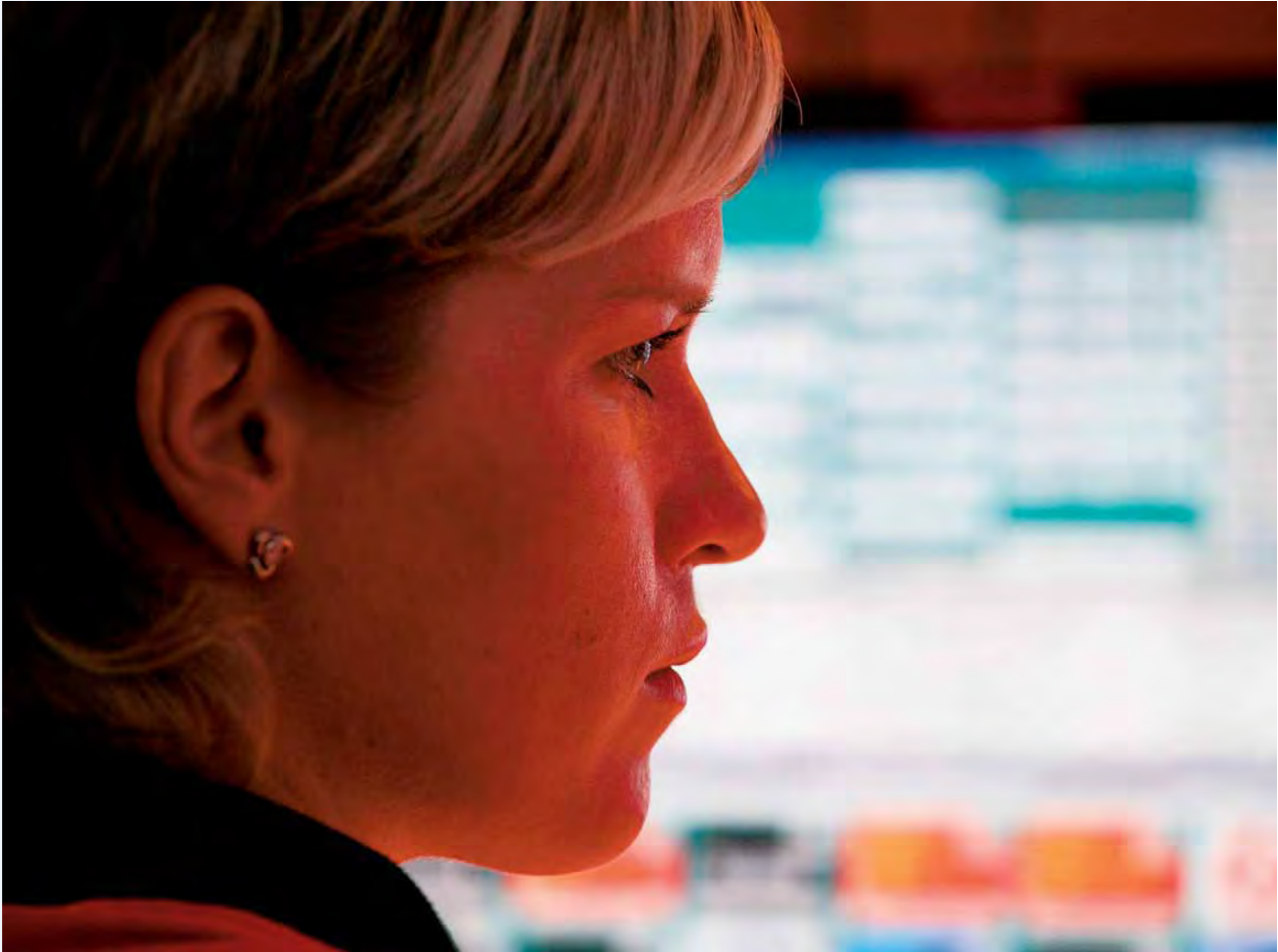
Garážmistr Milan Kříž zametá kolem odstavených sanitek. Stejně jako on i vozy, o něž se stará, mají svůj příběh. Úplně vzadu stojí zastrčená žlutá sanitka s jedinečným majákem. Ne, že by vypadal jinak nebo měl jiné funkce než ostatní. Pochází ale ze sanitky, v níž při cestě k pacientovi zahynul jeden ze záchranářů a druhý bude žít do konce svého života s vážným postižením. Bílá sanitka vpředu zase nebyla určena jen tak pro někoho. Západoněmecký mercedes byl v časech socialismu zakoupen pro potřeby často nemocného československého prezidenta Gustáva Husáka. Se změnou doby změnila i tato sanitka své pacienty. Garážmistři ji vypravovali i na cesty s „obyčejnými“ nemocnými a zraněnými.

Garage foreman Milan Kříž sweeps around the ambulances that have been set aside. Just as he does, the vehicles he takes care of also have their own individual stories. All the way in the back is a yellow ambulance with a unique beacon. Not that it looks any different or works any differently from the others. But it comes from an ambulance crew in which one of the rescue workers died on the way to a patient, and the other will live for the rest of his life with a severe disability. The white ambulance in front wasn't meant for just anybody either. The West German Mercedes was purchased during the time of socialism to serve the needs of Czechoslovak President Gustáv Husák, who was frequently ill. With the changing times, this ambulance also saw a change in its patients. The garage foremen has sent it out on missions even for "ordinary" ill and injured people.

JEDNOU ZA PĚT MINUT

Pro ty, kteří volají na linku 155, znamenají sestry, ale i „sestřáci“ ze zdravotnického operačního střediska svým způsobem něco jako hlasy naděje, lano pro tonoucího. „Záchraná služba Praha, tísňová linka,“ představují se. Denně přijmou až tisíc hovorů. Jednou je to omyl, jindy si děti dělají legraci a do toho volá mladík, že má teplotu a bolí ho hlava. Pak roztřesený hlas staré ženy prosí o pomoc, protože její manžel se skácel k zemi a nedýchá. Ony hlasy naděje posílají posádkám poplachovou výzvu v průměru jednou za pět minut. Na konci dramatického volání o pomoc přitom může být bezvýznamná maličkost, stejně tak jako banalita se může během pár vteřin změnit v boj o život. Jenže to nevíte, dokud nedojedete na místo.

ONCE EVERY FIVE MINUTES

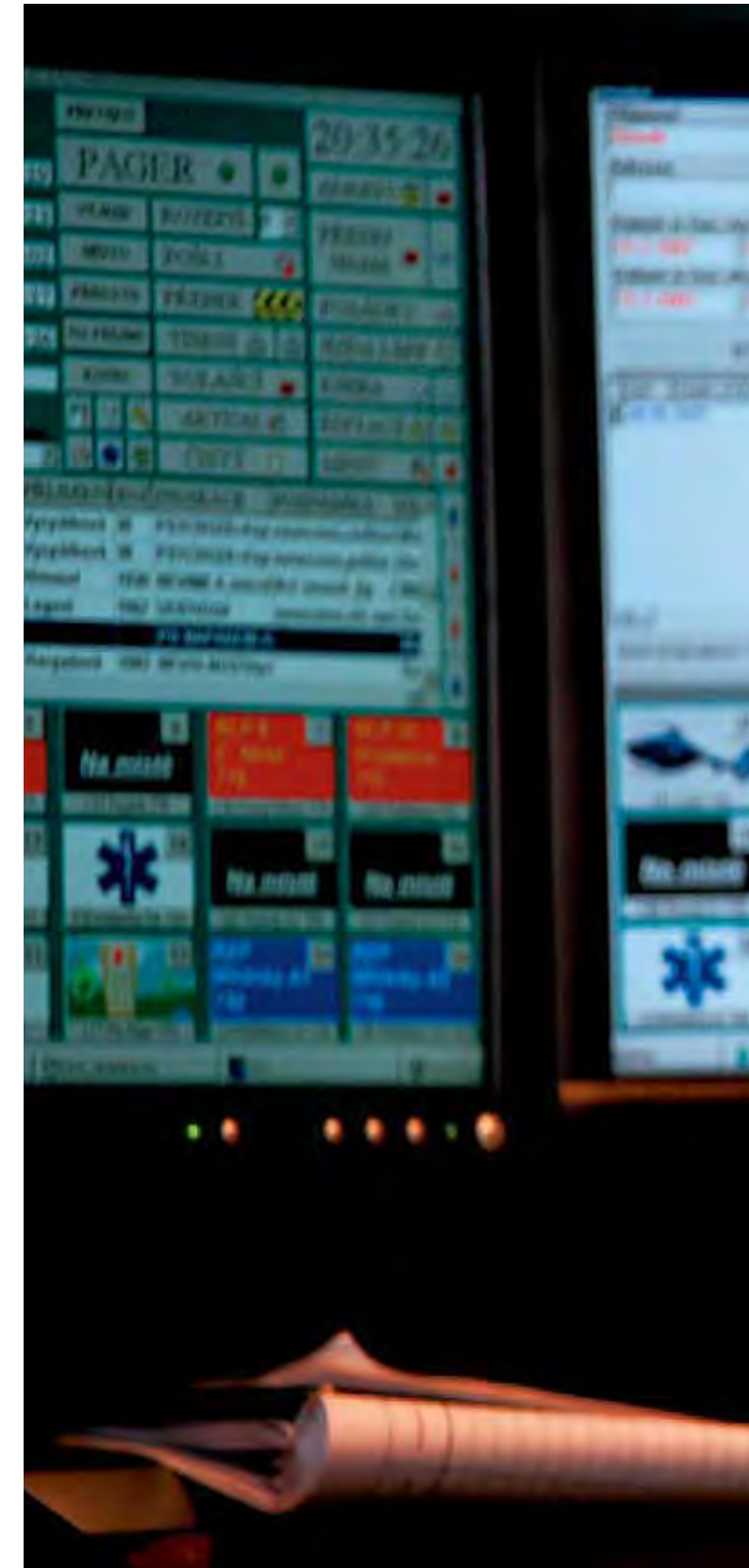
For those who call the emergency number 155, the nurses and medics from the medical operating center represent a sort of voice of hope in their own way a life jacket for a drowning man. “Prague Rescue Service, emergency line,” is how they answer the phone. They receive up to a thousand calls a day. One time it’s an error, another time it’s kids playing around, and then a young fellow calls, saying he has a fever and headache. Then the trembling voice of an elderly woman pleads for help because her husband has collapsed on the floor and is not breathing. These voices of hope issue an alarm to the crew on average about once every five minutes. At the end of a dramatic call for help, there may be an insignificant trifle, in the same way that an ordinary situation can turn into a life-and-death struggle in a matter of seconds. But you don’t know that until you get there.

„Poslouchám příhody, které by v románech působily neuvěřitelně. Možná proto, že se zkrátka staly. Poslouchám příběhy o lásce, utrpení a bolesti. Poslouchám, jak chlapi brečí a omlouvají se.“

*Petra Sukupová, sestra operačního střediska
Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy*

“I listen to incidents that would seem unbelievable in novels. Maybe it's because they simply happened. I listen to stories of love, suffering and pain. I listen to men crying and apologizing.”

*Petra Sukupová, a nurse at the operating station
of the Emergency Medical Service of the Prague Capital*

Sestra Hana Kónyová vybírá na mapě nejbližší volné posádky, aby jim na pager poslala informace o muži v bezvědomí. Přitom plynule mluví se ženou, která viděla, jak se její známý bezvládně skácel k zemi. „Dýchá?... Nedýchá, takže... Počkejte, uklidněte se. Lékař už je na cestě a já vám teď povím, co musíte udělat...“ říká do telefonu rozhodným tónem. Pokračuje radou, jak co nejlépe zahájit resuscitaci: „...mačkejte mu hrudník, rychle za sebou. To tempo musí být asi sto stlačení za minutu...“ Obě ženy spolu budou mluvit, dokud se nad člověkem neskloní někdo ze záchranářů.

Nurse Hana Kónyová picks out the nearest available crews on the map, so that she can send information to their pagers about an unconscious man. At the same time, she continues speaking to the woman who watched as her friend collapsed to the floor. “Is he breathing? He’s not? All right then... wait, calm down. The doctor is already on his way, and I will tell you what you need to do now...” she says into the telephone in a decisive tone of voice. She continues with directions on the best way to begin CPR: “Press down on his chest, rapidly, in a thrusting motion. The rate needs to be about a hundred thrusts per minute...” The two women will stay on the phone until one of the rescue workers comes and stoops down over the victim.

Během vypjatých telefonátů se setra Jitka Kudláčková uzavírá do svého mikrosvěta pod stolem, kde ji nic neruší. Maximálně se tak soustředí na rady, zachraňující život. Do malého mikrofonu před ústy volajícímu důrazně vysvětluje co a jak. Vlastně se ho ani neptá, jestli chce ženě v bezvědomí pomoci. Jen mu jasně a srozumitelně dává najevo, že jiná možnost než nepřímá masáž srdce neexistuje. Sestry operačního střediska přitom občas narazí na lidi, kteří odmítají jakkoli pomáhat někomu cizímu. Jakýsi muž například vysvětloval, že nemá čas, protože spěchá na důležitou pracovní schůzku. Spěchajících na pracovní schůzky naštěstí není mnoho.

During extremely-tense telephone calls, nurse Jitka Kudláčková retreats to her miniature world under the desk where there are no distractions. This way, she can totally concentrate on the advice she is giving to save a life. She explains emphatically to the caller what to do and how to do it, while talking into the small microphone in front of her mouth. Actually, she doesn't even ask him whether he wants to help the unconscious woman. She just tells him clearly and understandably that there is no other option but to give her an indirect heart massage. The nurses of the operating center occasionally come across people who refuse to help a stranger in any way. One man, for example, explained that he was in a hurry to get to a meeting at work. Fortunately, those who are in a hurry to get to work meetings are not very numerous.

Neslyšel jsem, že by jí řekli jinak než Babeta. Při našem prvním setkání na operačním středisku seděla u telefonů a pletla tmavě šedou ponožku. Brala telefony, naslouchala volajícím a předávala výzvy. Když zrovna nikdo nepotřeboval pomoc, upletla další kus ponožky, a tak to šlo pořád dál. Najednou se ale její hlas změnil: „Oba jsou v bezvědomí?... A nemáte puštěnou karmu?... Tak ji okamžitě vypněte,“ řekla důrazně do telefonu. Otočila se na kolegyni a špitla: „Budu potřebovat dva doktory.“ Její odhad byl správný. Matku se synem otrávil oxid uhelnatý z porouchané karmy. Ani jednomu však už lékaři nemohli pomoci.

I never heard her called anything other than Babeta. The first time I met her at the operating center, she was sitting by the phones and knitting a dark-gray stocking. She took phone calls, listened to the callers and gave instructions. When there were no calls for help at the moment, she knitted another piece of the stocking, and so it went on. Suddenly, however, her voice changed: “They are both unconscious? Is your gas heater on? Then turn it off immediately,” she said emphatically into the telephone. She turned to her co-worker and whispered: “I’ll need two doctors.” Her assessment was correct. The mother and son had been poisoned by carbon monoxide escaping from a broken gas heater. The doctors, however, were not able to help either one.

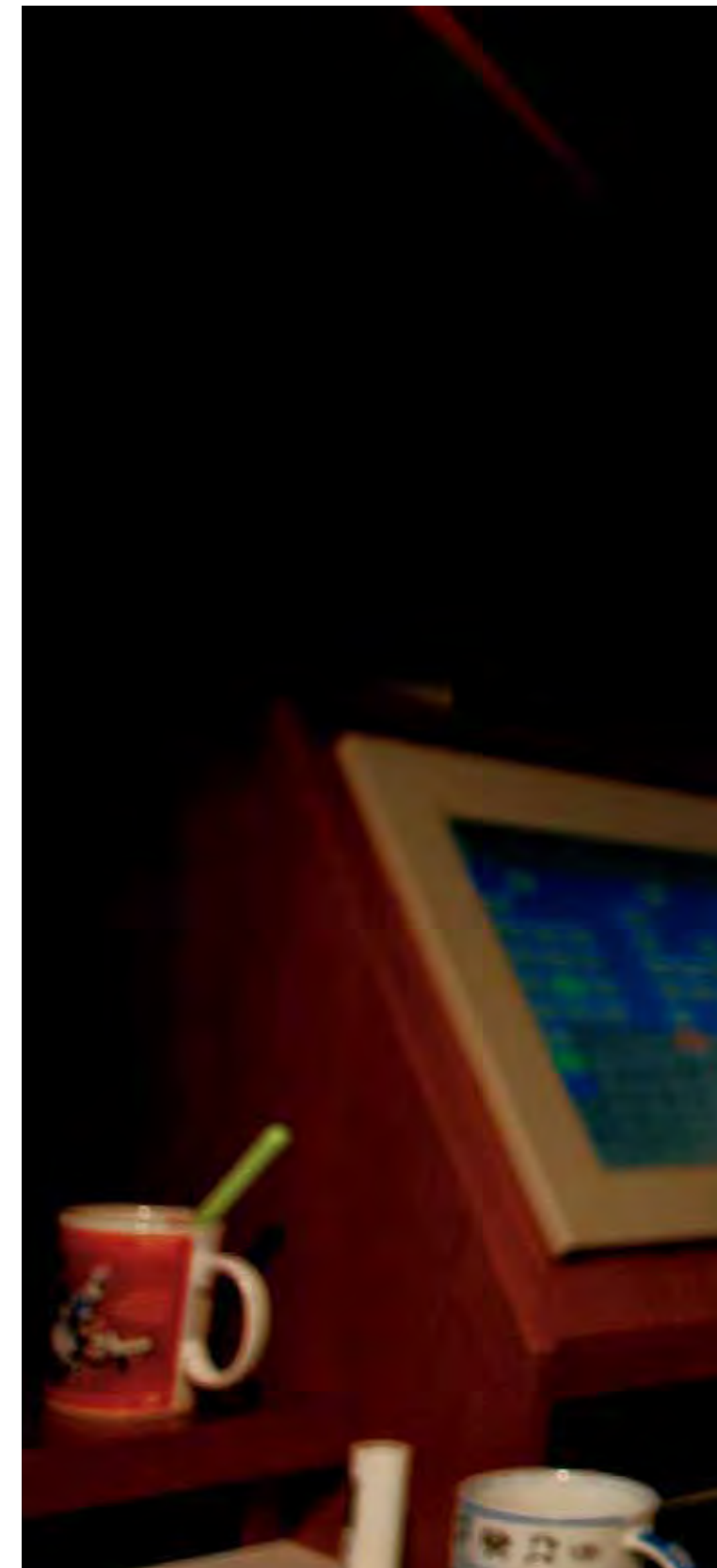

„Jednou jsem vzala telefon a nikdo se v něm neozýval. Slyšela jsem jen takové divné dýchání. Volají k nám různí úchylové, ale tohle bylo jiné. Byla to stará žena, která se snažila něco říci, ale neměla sílu. Podle pevné telefonní linky jsem zjistila jméno s adresou a poslala tam lékaře se záchranáři. Kolegyně mezitím obvolávala sousedy, jestli náhodou nemají od jejího bytu klíče. Po celou tu dobu jsem na tu stařenku mluvila, uklidňovala ji, a ona mi řekla jen jediné slovo: „Pomoc“. Potom se odmlčela. Když kolegové přijeli na místo, už jí pomoci nemohli. Zemřela během telefonátu.“

*Michaela Sternová, sestra operačního střediska
Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy*

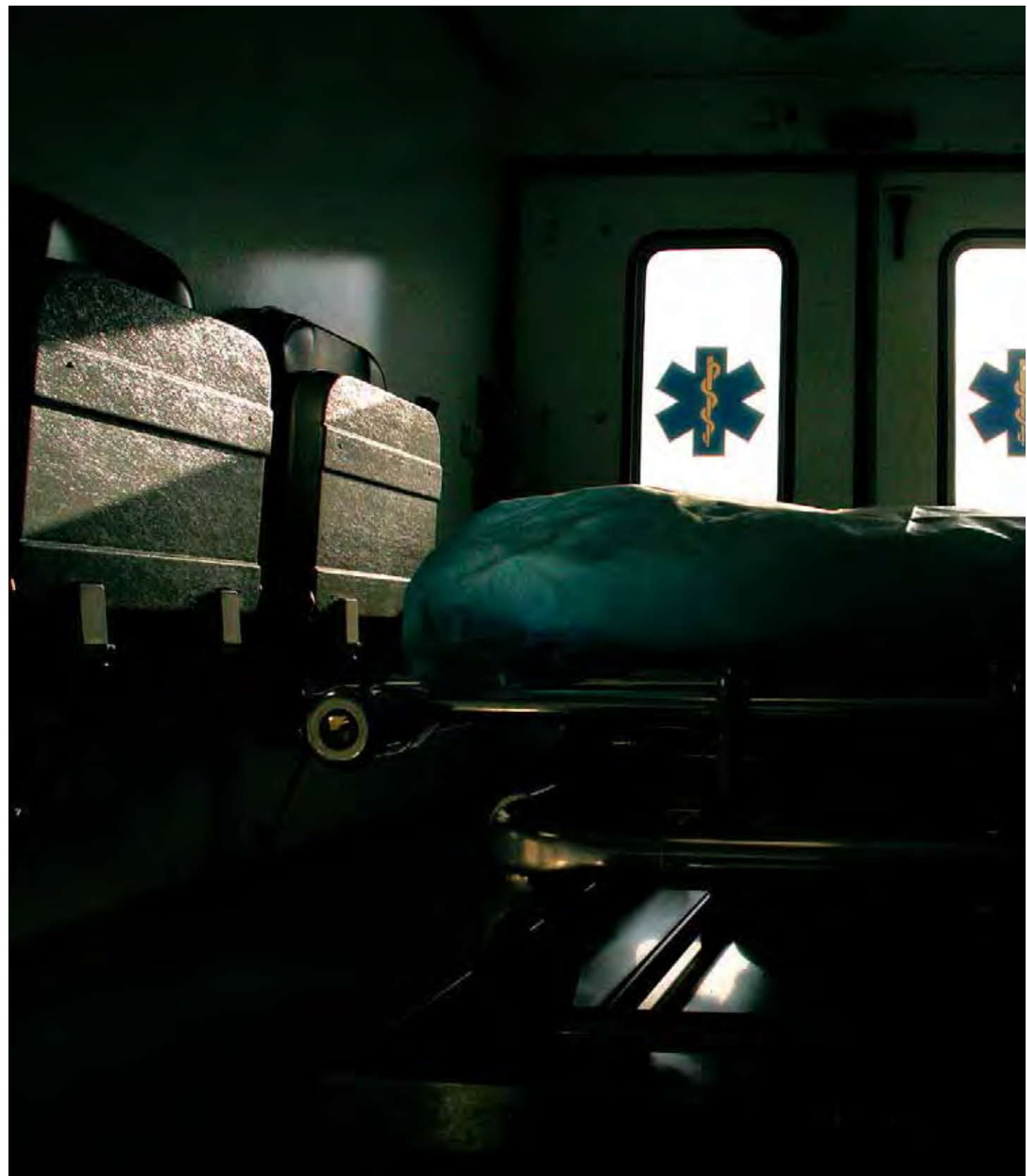
“One time I picked up the phone and there was no one on the other end. All I heard was a strange sort of breathing. We get various deviants calling us, but this was different. It was an elderly woman trying to say something, but she didn't have the strength. I traced her name and address from the landline and sent over a doctor and rescue workers. In the meantime, my co-worker called around to the neighbors to see if anyone had the keys to her apartment. The entire time I talked to the elderly lady, calmed her down, and all she said to me was one word: “Help.” Then she went silent. When my colleagues arrived, they were not able to help her any more. She had died during the phone call.”

*Michaela Sternová, a nurse at the operating center
of the Emergency Medical Service of the Prague Capital*

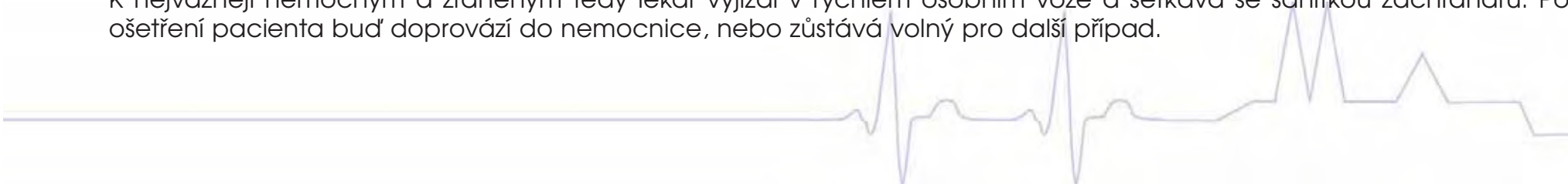
Připravená sanitka. Všechno se leskne čistotou, na nosítkách leží nové prostěradlo. Napadne vás – kolik lidí už tady leželo a jak asi dopadli? Hraje se tu jakési divadlo, jedno představení skončilo a teď je scéna připravená pro další. Jenže tady nevíte, kdy a co se bude hrát, zda to bude drama, nebo příběh s dobrým koncem.

The ambulance is ready. Everything is bright, shiny and new; a clean sheet lies on the stretcher. You wonder – how many people have lain on it and how did they end up? There is a sort of theater going on here; one performance has ended and now the stage is ready for another one. Only you never know when and what the show will be, and whether it will be a drama or an episode with a happy ending.

Sanitky na rendez-vous. V roce 1987 pražská záchranná služba, jako první u nás, úspěšně vyzkoušela systém, který se jmenuje právě Rendez-vous. Počty výjezdů rostly, a navíc se ukázalo, že u všech případů není vždy potřeba lékaře. K nejvážněji nemocným a zraněným tedy lékař vyjíždí v rychlém osobním voze a setkává se sanitkou záchranářů. Po ošetření pacienta buď doprovází do nemocnice, nebo zůstává volný pro další případ.

The rendezvous ambulances. In 1987, the Prague Rescue Service, the first one in our country, successfully tested the system, which is actually called "Rendezvous". The number of missions was increasing, and in addition it turned out that not every case required a doctor. So, the doctor goes out in a fast personal vehicle to the most seriously sick and injured patients and meets up with the rescue workers in the ambulance at the scene. After treating the patient, the doctor either goes with him/her to the hospital, or is free to tend to another case.

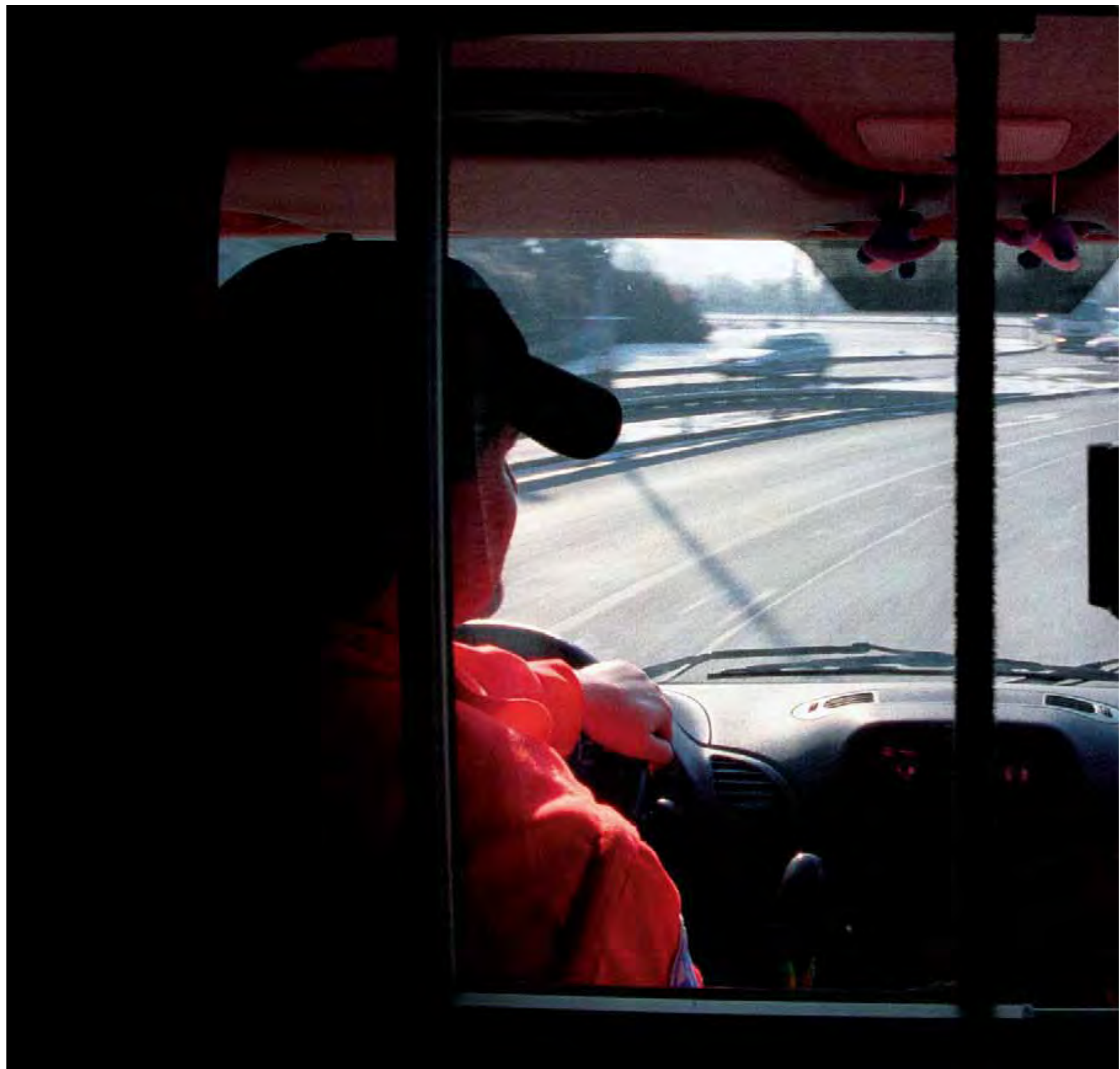

Jeden z 25 až 35 týmů zdravotnických záchranářů, které jsou ve službě, spěchá k pacientovi. Kromě nich má operační středisko k dispozici i osm vozů s lékařem, vrtulník letecké záchranné služby, kamion pro likvidaci následků hromadného neštěstí a v záloze má i několik posádek se sanitkami určenými pro neakutní převozy.

One of the 25 to 35 teams of emergency rescue workers that are on duty hastens to a patient. In addition to these, the operating center also has eight vehicles with doctors at its disposal, as well as a rescue helicopter, a truck to clean up after a mass disaster, and it also has in reserve several teams with ambulances designated for non-emergency transports.

Dvoučlenná posádka
záchranářů na výjezdu

A two-member team of rescue workers on a mission.

PŘÍBĚHY

Na příbězích z prostředí záchranné služby je nejsmutnější to, že působí celkem obyčejně a všedně. A když už se některému z nich usmíváte, najednou si uvědomíte, že zase tak veselý není. Když sestra operačního střediska radila plačícímu dítěti, jak zachránit domácí myš, která se předtím topila ve vaně, šlo jen o projev soucitu. Ze stejných důvodů tak jednou lékař dokonce pomáhal opravit televizor. Volající na linku 155 tvrdil, že se zblázní. Až když k němu do bytu přijeli záchranáři, dodal, že se zblázní, když mu nebude dobře fungovat televize. Pruhy v obrazu lékař opravil zvednutím okenní žaluzie, čímž odstranil stín dopadající na obrazovku. Duševní zdraví jednoho z Pražanů, kterého každé slunečné odpoledne trápil pruhovaný obraz, bylo zachráněno.

INCIDENTS

The saddest thing about the incidents in the environment of the rescue service is that they seem pretty ordinary and commonplace. And if you do get a chuckle out of one or the other of them, you suddenly realize that it's actually not that funny. When a nurse at the operating center was giving instructions to a crying child on how to rescue a pet mouse that had been drowning in the bathtub, it was only a matter of showing some compassion. For the same reasons, a doctor once even helped to repair a television set. The 155 caller insisted that he was going to go crazy. Only when the rescue workers arrived at his apartment did he add that he would go crazy if his TV didn't work properly. The doctor removed the horizontal light strips from the TV screen by raising the window blinds. And so the mental well-being of an inhabitant of Prague, who was aggravated every sunny afternoon by the striped image on his TV screen, had been preserved.

Starší žena šla uprostřed noci na toaletu. Najednou však bloudila polonahá uprostřed velkého sídliště. Jako by jí Alzheimerova choroba vzala celý svět. Na příjíždějící sanitku se dívala nechápavě a zároveň nedůvěřivě. Ať už byly příčiny toho, co se jí stalo, jakékoli, reprezentovala právě tato sanitka její naději a začátek návratu do ztraceného světa.

An elderly woman went to the bathroom in the middle of the night. Suddenly, however, she was wandering half-naked in the middle of the large apartment complex. It was as if Alzheimer's disease had stolen her entire world. She looked at the oncoming ambulance with an expression of incomprehension and distrust. Regardless of what had caused her to get into this situation, it was precisely this ambulance that represented her hope and the beginning of her return to her lost world.

Plicní edém vzniká jako důsledek selhávání srdce. Zatímco pravá polovina srdce pracuje naplno, levá selhává a plíce se plní tekutinami. Starší muž proto špatně dýchal. Stačilo málo a utopil by se vlastně sám v sobě. Od smrti ho dělilo zhruba patnáct minut.

Pulmonary edema is a result of heart failure. While the right half of the heart functions at full capacity, the left half fails and the lungs fill with fluid. That's why the older man was having difficulty breathing. It would have taken very little for him to actually drown in his own fluids. He was about fifteen minutes away from death.

Loučení. „Jak to vypadá, paní doktorko?“ ptala se manželka vážně nemocného muže. Lékařka jí připomněla pacientovy předchozí problémy se srdcem a jen gestem naznačila, že to vypadá tak padesát na padesát. Tenhle příběh měl dobrý konec.

Farewell. “How does it look, Doctor?” asked the wife of a seriously-ill man. The doctor pointed out the patient’s previous heart problems and indicated with a hand gesture that the odds were about fifty-fifty. This case had a happy ending.

Skok z okna. Dvě posádky záchranky se společně s družstvem hasičů snažily pomoci muži, který vyskočil z druhého patra domu na betonový dvorek. Poranil si páteř a v tu chvíli akutně hrozilo vnitřní krvácení. Najednou se ve dveřích sanitky objevila stará žena, zřejmě jeho babička. Na důkaz díky podala lékařce dvousetkorunu. Ta se jí ale snažila s pro sebe typickou upřímností odmítnout: „Paní, to si raději schovejte na vozíček, budete ho potřebovat, jestli to vůbec dobře dopadne,“ zdůraznila. Vzápětí začala vymačkávat telefonní číslo, aby se domluvila s dispečinkem, do které nemocnice pacienta poveze.

A jump from a window. Two ambulance teams, together with a team of firefighters, tried to help a man who had jumped from the third storey of a house onto a concrete courtyard. He had injured his spine and was in imminent danger of internal bleeding. Suddenly an older woman appeared at the door of the ambulance, evidently his grandmother. She handed the doctor a two-hundred-crown banknote as a token of her gratitude. The doctor, however, tried to decline it with her customary sincerity. “Ma’am, please keep it. You’ll need to use it for the wheelchair – that is, if this even turns out OK,” she said emphatically. In the next instant, she is pressing a phone number into the dialpad to talk with dispatch about which hospital the injured man should be taken to.

Ze 107 000 poplachů za rok 2006, kdy záchranářům pískaly pagery s pokyny k výjezdu, to bylo zhruba dvoutisíckrát k pokusům o sebevraždu. Muž stojící za zábradlím schodiště, vyfotografovaný z místa, kam by dopadl, nakonec neskočil. Přibližně každý desátý pokus o sebevraždu však nemá podobně šťastný konec.

Of the 107,000 alarms in the year 2006, when the rescue workers' pagers went off with instructions to go on a mission, roughly two thousand were attempts at suicide. The man standing behind the railing of a staircase, photographed from the place where he would land, ended up not jumping. Approximately one out of every ten suicide attempts, however, does not have a happy ending like this one.

Skok ze sedmého patra. Záchranáři přijeli během pár minut. Mladý muž ještě žil. Jeho zranění však nebyla slučitelná se životem, a tak jim pod rukama během pár desítek vteřin zemřel. Vedle něj ležel kelímek. V tu chvíli bylo těžké říci, jestli v něm byly, či nebyly rozpuštěné nějaké léky. Lidé se zkrátka někdy rozhodnou, že už nemohou a nechtějí žít dál. Vyskočí pak ze života, který jim připadal nesnesitelný.

A jump from the eighth floor. The rescue workers arrived within a few minutes. The young man was still alive. His injuries, however, were not compatible with life, and so he died within a few seconds in their hands. Next to him lay a small dish. But, at the moment, it was difficult to tell whether or not there were any drugs dissolved in it. It is not easy to understand the motives of people who decide to take their own lives. They have jumped out of a life that seemed too unbearable to them.

Mladík spadl z kola a zranil se přitom na obličeji. Kdosi to viděl a zavolal záchranku. Do tohoto okamžiku nic výjimečného. Když však přijela sanitka, zraněný se nechtěl nechat ošetřit, byl agresivní a odcházel prostředkem silnice proti jedoucím autům. Záchranáři museli jet krokem za ním, aby ho někdo nesrazil. Operační středisko zavolalo na místo i policii pro případ, že by se zraněný choval ještě agresivněji. Po chvíli čekání se mladý muž rozhodl nechat se přece jen ošetřit.

A young man fell off his bicycle and injured his face in the process. Someone saw it and called the ambulance. Up to this point, there is nothing out of the ordinary. But when the ambulance arrived, the injured man did not want them to take care of him; he was aggressive and walked away from them down the middle of the street into oncoming traffic. The rescue workers had to follow in the ambulance one step behind him to keep him from getting run over. The operating center called the police to the scene in case the injured man began acting even more aggressively. After a bit of waiting, the young man decided to let them treat him after all.

Po hospodské rvačce zůstali jen poražení, vítězové utekli.

After a bar-room brawl, only the defeated remain; the victors have fled the scene.

Zbitý bezdomovec. Na hasičskou stanici ve Strašnicích, kde sídlí i posádka rychlé lékařské pomoci, přišel nahý muž. Útočníci ho svlékli, aby ho co nejvíce ponížili. Brutálně zkopaný, sotva viděl přes oteklé tváře a na zádech měl podlitiny se vzorkem boty. Nejenže mu polámali kosti, navíc mu ještě zapálili vlasy.

A homeless man, beaten. A naked man came to the fire station in Strašnice, where there is also an emergency medical unit. The attackers took off his clothing in order to inflict maximum humiliation upon him. Having been brutally kicked, he could barely see through his swollen face, and on his back were bruises in the shape of shoes. They had not only broken his bones, but they had also set fire to his hair.

Byly to vlastně ještě děti. Přišly ze školy a zkusily, jak chutná domácí slivovice. Oba chlapci se opili tak, až jeden z nich začal mít potíže i s dýcháním.

Actually, they were still children. They came home from school and wanted to find out what homemade plum brandy tastes like. Both boys became so drunk that one of them started having trouble also with breathing.

Muže spícího v podkroví rodinného domku probudil zvláštní hluk. „To je dnes ale silný vítr,“ říkal si. Jenže po chvíli mu to nedalo a šel se podívat. Střecha jeho domu hořela. Chvilí se pokoušel hasit, ale pak pochopil, že sám to nedokáže. Zatímco hasiči natahovali hadice, záchranáři ho odváželi do sanitky, aby mu ošetřili popáleniny.

The man sleeping in the loft of his family house was awakened by a strange sound. “It sure is windy today,” he thought to himself. But then he became curious and went to have a look. The roof of his house was on fire. For a while he tried to put it out, but then he saw that he could not. While the firefighters stretched out their water hoses, the rescue workers took him into the ambulance to treat his burns.

Diagnóza: opilost prostá.

Diagnosis: common inebriation.

Diagnóza: opilost komplikovaná. Muž si v noci zlomil nohu tak nešťastně, až mu kost prorazila kůži. S otevřenou zlomeninou ležel za čekárnou zastávky městské hromadné dopravy až do dopoledne, než mu kolemjdoucí zavolal pomoc.

Diagnosis: complex inebriation. The man had broken his leg in the night so severely that the bone had punctured his skin. He had lain with the open fracture wound behind a public transportation stop until the late morning, when a passerby called for help for him.

Byl to výjezd k požáru. Vypadalo to jako něco mezi chatkou a kůlnou. Pro staršího muže to však byl domov, který mu právě shořel. Když se nad ním sklonil lékař Tomáš Garnol, řekl: „Doktore, prosím, nezabíjejte mě.“ Nejdříve se mi chtělo smát, ale tón, jakým to řekl, působil děsivě smutně.

It was a fire call. It looked like something between a cottage and a tool shed. For the older man, however, it was his home that had just burned down. When Dr. Tomáš Garnol bent down over him, he said: “Doctor, please don’t kill me.” At first I wanted to laugh, but the tone of voice in which he said it was dreadfully sad.

Nedůvěřivé dítě. Bylo těžké přesvědčit ho, že „výlet“ do nemocnice je důležitý. Čidlo na měření kyslíku v krvi si však důvěru zjevně nezískalo.

A distrustful child. It was difficult enough to convince her that the “outing” to the hospital was important. Evidently, however, the blood-oxygen meter did not earn her trust.

Silvestr

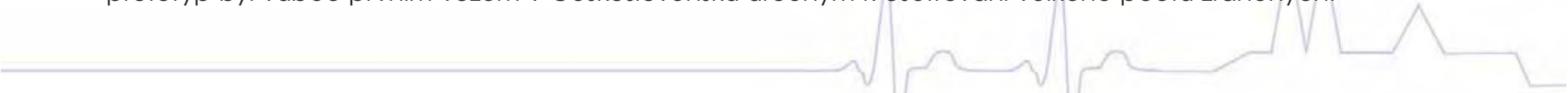
Praha se naplnila lidmi, kteří se chtějí radovat všemi možnými způsoby. Drtivé většině z nich při tom bude sekundovat alkohol. Záchranáři proto jako vždy očekávají nejrušnější noc roku. Noc, kdy jim samým na oslavy nezbude čas.

New Year's Eve

Prague is filled with people who want to celebrate in all sorts of ways. The vast majority of them will indulge in alcohol. So, the rescue workers expect this to be the busiest night of the year, as usual. They themselves will not have time to celebrate this night.

S nadsázkou se dá říci, že přípravy na silvestrovskou noc připomínají mobilizaci k očekávanému hromadnému neštěstí. Na Václavském náměstí se připravují nejen sanitky, ale také Golem (modul pro likvidaci zdravotních následků hromadného neštěstí). Tento kamion je následovníkem nákladního automobilu Liaz přezdíváného „Moby Dick“. Jeho prototyp byl vůbec prvním vozem v Československu určeným k ošetřování velkého počtu zraněných.

It may be said with a touch of hyperbole that preparations for New Year's Eve remind of a mobilization before an expected mass disaster. On Wenceslas Square, not only the ambulances, but also Golem (the unit for dealing with victims of mass disasters) is ready and waiting – the unit for cleaning up the after-effects of a catastrophe. This truck is the successor to another truck, a Liaz nicknamed “Moby Dick”. This prototype was the first vehicle ever in Czechoslovakia to be designated for treating a large number of casualties.

Sotva se setmělo, začali v Golemovi hledat pomoc první lidé. Žádali léky, protože je bolí hlava, některým alkohol podlomil nohy a rozbil hlavu. Jiní sem byli přineseni v bezvědomí. Hlavním bitevním polem silvestrovských oslav sice bylo Václavské náměstí, ale zraněné nacházeli záchranáři po celé Praze. Na Nuselském mostě seděl muž v depresi, v Praze 4 zbloudilá světlice zapálila obytný dům a záchranáři také spěchali k těžkým dopravním nehodám. Jeden člověk při nich zemřel.

As soon as it began to get dark, the first people started to seek help from Golem. They asked for medications for a headache; some had collapsed due to alcohol use and had sustained head injuries. Others were brought here unconscious. The main battlefield of New Year's Eve celebrations was Wenceslas Square, but there were sick and injured people all over Prague. A depressed man sat on Nusle Bridge; in the 4th District of Prague, a stray flare had set a house on fire; and rescue workers also rushed to traffic accidents. There was one fatality among the accidents.

„V půli Václaváku u vchodu do metra leží někdo v bezvědomí,“ volala bezpečnostní služba do vysílačky. „Pojďte rychle! Tamhle se někdo dusí,“ křičela zase do Golema značně opilá žena. Záchranáři přivázeli jednoho nemocného a zraněného za druhým.

“There is someone lying in the center of Wenceslas Square, at the entrance to the metro station; he’s unconscious,” the security service called on the transmitter. “Come quickly! There’s someone choking over there!” a rather drunk woman shouted into Golem. The rescue workers brought in one sick and injured person after another.

Palba do bezdomovců, i tak probíhala válka rachejtlí.

Firing at homeless people; another way in which the war of fireworks was waged.

23.54, 31. 12. 2006, oslavy vrcholí. Za šest minut si lidé začnou přát hodně štěstí. Pacient v bezvědomí bude v tu chvíli na cestě do nemocnice.

11:54 pm, 12/31/2006: the celebrations are at their peak. In six minutes, people will start wishing each other good luck for the coming year. At that moment, an unconscious patient will be on his way to the hospital.

Padesát minut po půlnoci začala být situace nezvladatelná. Sanitky z Golema nestačily rozvážet pacienty do nemocnic. Operační středisko zaplavily žádosti o pomoc z celé Prahy.

At fifty minutes past midnight, the situation got out of control. The ambulances could not keep up with transporting patients from Golem to the hospitals. The operating center was buried in calls for help from all over Prague.

„Na rohu Václaváku a Opletalovy máme pobodaného,” znělo oznámení policie.

“At the corner of Wenceslas Square and Opletalova Street, there is a man with stab wounds,” stated the police notification.

Válka rachejtlí skončila až nad ránem. 120 záchranářů během noci vyjelo téměř ke třem stovkám zraněných a nemocných. Začátek roku 2007 byl jeden z nejagresivnějších.

„Nedá se zapomenout na to, jak se centrem hlavního města potulovaly stovky lidí, kteří se tam přišli porvat. Ostatní lidi napadali bez záminky, jen tak. Takhle agresivní oslavy jsem ještě nezažil. Já jsem například dostal pěstí do břicha od mladé dívky, která procházela kolem mne.“

Zdeněk Schwarz, ředitel Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy

The war of fireworks did not stop until almost dawn. 120 rescue workers had gone out during the night to almost three hundred injured and sick people. The beginning of the year 2007 was one of the most violent.

“Don’t forget that hundreds of people wandered around the center of the capital city, who had come there looking for a fight. They attacked other people for no reason, just because. I have never yet experienced such a violent celebration. For instance, I was slugged in the stomach by a young girl who was passing by me.”

Zdeněk Schwarz, Director of the Emergency Medical Service of the Prague Capital

Jižní spojka

Toho dne šel čas nějak divně, jako by se chvílemi zastavoval. První polovinu služby jsme vůbec nevyjeli. „Měli bychom prověřit, jestli na našem operačním středisku nenastalo náhlé bezvědomí všech dispečerek,“ žertujeme s doktorkou Milanou. A pak to začalo. Ještě netušíme, že se do večera nezastavíme.

The Southern Connection Road

That day it felt odd the way time passed, as if it were stopping from time to time. For the first half of our shift, we didn't even go out. "We should check to see if all of the dispatchers in the operating center have suddenly fainted," we joke with Dr. Milana. And then it starts. We have no idea that we will not stop until evening.

Jedeme k dopravní nehodě na Jižní spojnici a Milaně nejde nasadit rukavice. Nikdy jsem nebyl pověřčivý, ale u ní se už opakovaně ukázalo, že to nevěští nic dobrého. O dvě minuty později se to potvrdilo.

We go out to the traffic accident on the Southern Connection Road, and Milana cannot get her glove on. I've never been superstitious, but with her, this has repeatedly proven to be an evil omen. Two minutes later, it came true.

Na první pohled se zdálo, že v tom autě snad ani nikdo není. Byl. Ten mladý muž se během havárie zaklínil tak nešťastně, že nemohl ani dýchat. Zatímco „sestřák“ telefonoval na dispečink, aby poslali hasiče s nůžkami, doktorka se pustila do vyprošťování vlastníma rukama. Vypadalo to zoufale. Nechtěla čekat na hasiče a nečinně přihlížet, jak ten člověk uvnitř umírá. Když jsem ji viděl, jak se sama snaží otevřít to, co zbylo ze dveří, nemohl jsem dál fotit. Stal jsem se přímým aktérem této události.

At first glance, it didn't look like there was anyone in the car. There was. The young man was so dreadfully trapped in the wrecked car that he couldn't even breathe. While the medic called dispatch to send a fire truck with shears, the doctor tried to get the victim out of the car herself. It looked hopeless. She didn't want to wait for the firefighters and look on idly as the man inside was dying. When I saw her trying to open what was left of the door, I could not continue taking pictures. I became a participant in this event.

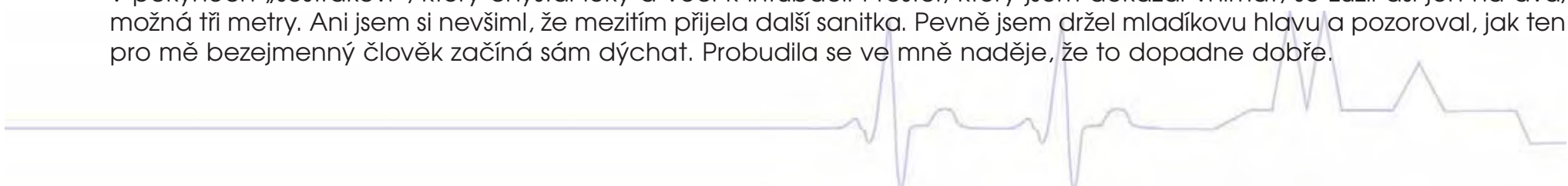
„Chlapi, nemáte hever?“ volám na řidiče, kteří zastavili u nehody. V ruce jsem přitom držel klíč na kola, který vypadl z vraku. Jako páka na vyprošťování byl ale malý. „To chce spíš nějakou dlouhou tyč, nemáte někdo nějakou?“ doplňuje mě doktorka, která se otáčí na řidiče nákladňáků kolem. Nevím jak a nevím odkud, ale najednou ti „kamioňáci“ přiběhli s tyčí. Byli ochotní pomoci a vynalézaví! Dokázali zkroucené plechy pozvednout tak, že bylo možné zraněnému uvolnit hlavu. Bezespору muži ve vraku auta pro tuto chvíli zachránili život, jinak by se udusil.

“Hey guys, do you have a jack?” I called to the drivers who had stopped at the accident. I held a wheel wrench in my hands that had fallen out of the wrecked car. But it was too small to be used as a lever to extract the victim. “We need a long rod of some sort; does anyone have one?” the doctor followed up for me, turning to the truck drivers around us. I don’t know how or where from, but suddenly the truckers came running with a rod. They were willing to help and they were resourceful! They were able to lift up the twisted metal so that it was possible to free the injured man’s head. Without a doubt, they had saved the life of the man in the wrecked car for the time being; otherwise, he certainly would have choked to death.

„Tady, takhle mu podržte hlavu,“ ukázala mi Milana, když jsem si nasazoval gumové rukavice, a pokračovala v pokynech „sestřákovi“, který chystal léky a věci k intubaci. Prostor, který jsem dokázal vnímat, se zúžil asi jen na dva, možná tři metry. Ani jsem si nevšiml, že mezitím přijela další sanitka. Pevně jsem držel mladíkovu hlavu a pozoroval, jak ten pro mě bezejmenný člověk začíná sám dýchat. Probudila se ve mně naděje, že to dopadne dobře.

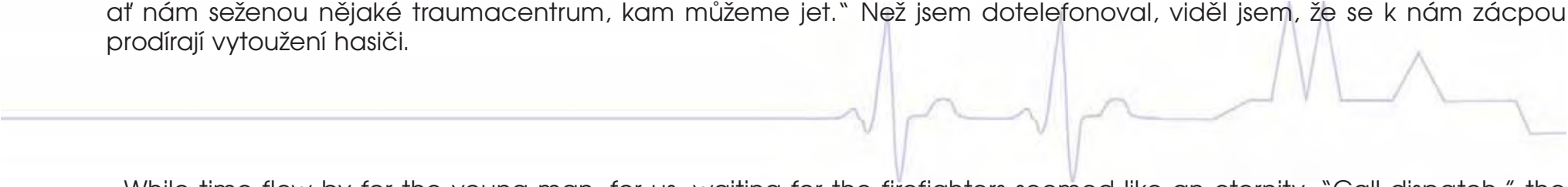

“Here, hold his head like this,” Milana showed me as I was putting on a pair of rubber gloves, and she went on to give instructions to the medic who was preparing medications and the intravenous supplies. The space I was able to perceive narrowed down to two, perhaps three meters. I didn’t even notice that another ambulance had arrived in the meantime. I held the young man’s head firmly and watched as this young man, whose name I didn’t know, started to breathe on his own again. Hope stirred in me that this one would turn out well.

Zatímco mladíkovi běžel čas osudově rychle, pro nás znamenalo čekání na hasiče něco jako věčnost. „Zavolejte na dispečink,“ dává mi další pokyny doktorka, „ať urgují ty hasiče, a řekněte jim, že to je polytrauma, hodně špatná hlava, ať nám seženou nějaké traumacentrum, kam můžeme jet.“ Než jsem dotelefonoval, viděl jsem, že se k nám zácpou prodírají vytoužení hasiči.

While time flew by for the young man, for us, waiting for the firefighters seemed like an eternity. “Call dispatch,” the doctor instructed me, “and tell them to tell the firefighters to hurry up; tell them it’s a multiple trauma, the head injury is really bad, and tell them to find us a trauma center where we can take him.” Before I had finished dialing the number, I saw the long-awaited firefighters making their way through the traffic jam toward us.

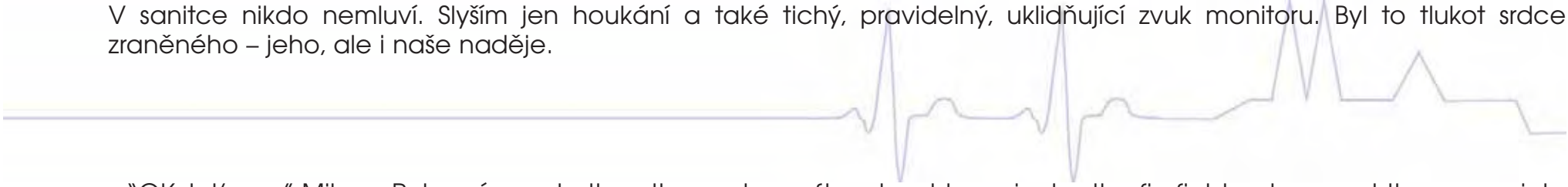

V hledáčku fotoaparátu jsem pozoroval záchranáře, se kterými jsem ještě před pár hodinami žertoval na stanovišti. Teď neříkají nic a z jejich obličejů lze číst, jak vážně vypadá situace.

In the viewfinder of the camera, I watched the rescue workers with whom I had been joking around just a couple of hours ago at the station. Now they were not saying anything, and from their faces I could see how very serious the situation was.

„Tak a jedeme,“ pobízí Milana Pokorná ostatní, když zhruba po deseti minutách mají hasiči auto rozstříhané. Zatímco jedeme rychle do nemocnice, myslím na to, co se vlastně stalo. Proč vlétl do sloupu dopravní tabule, jel rychle? V sanitce nikdo nemluví. Slyším jen houkání a také tichý, pravidelný, uklidňující zvuk monitoru. Byl to tlukot srdce zraněného – jeho, ale i naše naděje.

“OK, let’s go,“ Milana Pokorná says to the others, when after about ten minutes the firefighters have cut the car up into pieces. As we drive quickly to the hospital, I wonder what actually happened. Why did he crash into the pole of a traffic sign; was he speeding? No one speaks in the ambulance. I only hear the siren and the quiet, regular, calming sound of the monitor. It is the heartbeat of the victim – his hope, but ours as well.

Jsme v nemocnici, kde už čeká tým lékařů a sester. Zatímco tady záchranka končí, oni začínají. A ten mladý muž? Těžko na něj nemyslet. Znovu si vybavuji, jak jsem mu držel hlavu a jak v tu chvíli začal znovu dýchat.

We are at the hospital, where the team of doctors and nurses is already waiting. Where the ambulance leaves off, they take up and begin. And the young man? It's hard not to think about him. Again I remember how I held his head and how he started breathing again at that moment.

Odehrál se případ, při němž záchranáři, hasiči a „kamioňáci“ dali pro ně neznámému člověku šanci. Jsem přesvědčený, že všichni dělali, co mohli, přesto ten neznámý mladý muž zemřel.

An episode has occurred in which the rescue workers, the firefighters and the truckers gave a chance to a person who was a stranger to them. I am convinced that they all did as much as they possibly could; even so, the young stranger died.

Půl roku po nehodě na sloupu pořád visí zkroucená dopravní značka. Na místě, kde tehdy zůstal ležet vrak auta, přibyl pomníček.

A half a year after the accident, the twisted traffic sign still hangs on the pole. At the spot where the wrecked car came to a stop, someone has placed a small monument.

MEZI VÝJEZDY

Chvíle na odpočinek bývají někdy tak krátké – asi jako tato kapitola. Na záchrance pořád platí: pokud máte hlad, najezte se teď hned. Pokud potřebujete na toaletu, nikdy si neříkejte: „Až za chvíli.“ Tady totiž nejste pány svého času a pískání pageru se obvykle ozve v tu nejméně vhodnou dobu. Stačí se na chvíli natáhnout, zalít si kafe nebo položit prkýnko na toaletě... Na výjezd máte jednu minutu, v noci maximálně dvě.

BETWEEN MISSIONS

Times of rest sometimes tend to be so short – a bit like this chapter. The rule at the station is always: if you are hungry, eat now. If you need to use the restroom, never say, “Oh, I’ll go in a few minutes.” You see, here you are not the master over your own time, and the pagers usually go off at the most inconvenient times. You might have time to stretch out for a bit, to pour a cup of coffee or to put down the toilet seat... You have one minute to go out on a call; at night, you have two at the most.

Stanoviště posádky rychlé lékařské pomoci na Smíchově. Ve chvíli, kdy vznikl tento snímek, mluvila sestra operačního střediska se ženou, která si stěžovala na prudkou svíravou bolest za hrudní kostí. O minutu později se lékař Tomáš Garnol už neusmíval a Stanislav Hazuka se neřídil na televizní zpravodajství. Oba se hlásili na výjezdu. Právě jim začala noční služba, během které vyjedou k sedmi případům.

The emergency medical station in Smíchov. At the time this picture was taken, the operating station nurse was talking with a woman who was complaining about severe tightness and pains under her rib cage. One minute later, Dr. Tomáš Garnol was no longer smiling and Stanislav Hazuka was no longer watching the TV news. They both reported to go out on the call. They had just started their night shift, during which they would go out on seven missions.

Radost o pauze. Společné stanoviště hasičů a záchranné služby v Praze-Krči má své velké, malé, ale i na první pohled neviditelné výhody. Nafukovací vodní nádrž a sprcha pro lidi zasažené chemikáliemi je během tropických veder jednou z nich.

An enjoyable break. The joint station of firefighters and rescue workers in Prague-Krč has its large and small benefits, as well as those that are not so obvious at first glance. On a hot and humid day, the inflatable water tank and safety shower for people contaminated by chemicals is one of them.

Kávou z nemocničního automatu končí řada výjezdů. Během těchto chvílí si posádky, které se jinak setkávají jen u případu, mohou říci i něco osobního. Často jde jen o velmi krátkou pauzu. Zvonění linky 155 nikdy neutichá nadlouho.

A series of missions ends with coffee from the hospital vending machine. During these times, the crewmembers who otherwise meet only on emergency calls can have a personal chat as well. Often the break is very short. The 155 phone line is never quiet for very long.

MÍSTA

Jsou místa, která se vryjí do paměti. Na jednom se stala děsivá nehoda, na druhém ležel podřezaný stařík, který prosil o smrt. Na třetím zase lékař se záchranáři neúspěšně resuscitoval tříměsíční miminko. Po čase si uvědomíte, že Prahu neznáte jen podle adres, ale také podle událostí, kterých jste se stali svědky. Místa přitom poznáváte úplně jinak než běžný Pražan. A když potom jedete kolem takového místa, například na výlet, vzpomenete si. Na většinu míst naštěstí dokážete zapomenout. Na následujících stranách uvidíte některá, odkud pražští zdravotničtí záchranáři dávali do radiostanice zprávu: „Na místě.“

PLACES

There are places that make an impression on your memory. At one there had been a horrific accident; at another there was an elderly man with cut wounds pleading to death. At a third one, the doctor and the rescue workers had tried unsuccessfully to revive a three-month-old baby. After a while you realize that you know Prague not just by its addresses, but also by the events that you have witnessed. You recognize these places quite differently from the way a regular inhabitant of Prague does. And when you go by one of these places, for example on an outing, you remember. Fortunately, you are able to forget most of the places. On the following pages you will see some of the places from which the Prague rescue workers have reported to the station: “We are at the scene.”

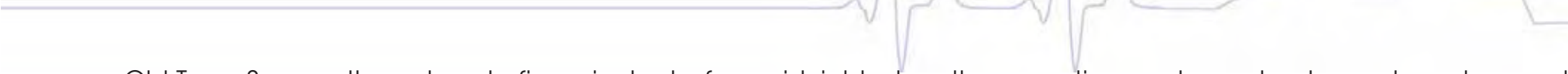
Václavské náměstí. Devětatřicetiletý muž zřejmě dostal za volantem epileptický záchvat. Zcela neovladatelné auto nejprve rozrazilo sloupky u chodníků a poté projelo napříč parčíkem za sochou svatého Václava. Ve chvílích, kdy lidé okolo vášnivě spekulovali o řidičově opilosti či šílenství, on se v sanitce pomalu probíral k vědomí.

Wenceslas Square. A thirty-nine-year-old man had evidently suffered an epileptic attack behind the steering wheel of his car. The completely out-of-control car first demolished the posts by the sidewalk and then drove across the small park behind the statue of St. Wenceslas. While bystanders passionately speculated about the driver's drunkenness or insanity, he was slowly coming to in the ambulance.

Staroměstské náměstí. Zbývalo dvacet pět minut do půlnoci, když operační středisko rozeslalo velmi naléhavou výzvu k výjezdu: „Náhlá zástava oběhu, muž pod orlojem.“ Vyjel lékařský vůz, záchranáři a také inspektor provozu se speciálním přístrojem pro déletrvající automatickou masáž srdce. Během šesti minut se všichni sjeli na místě. Pod orlojem však nenašli člověka ve stavu klinické smrti, nýbrž muže, který vypil víc než mnoho alkoholu.

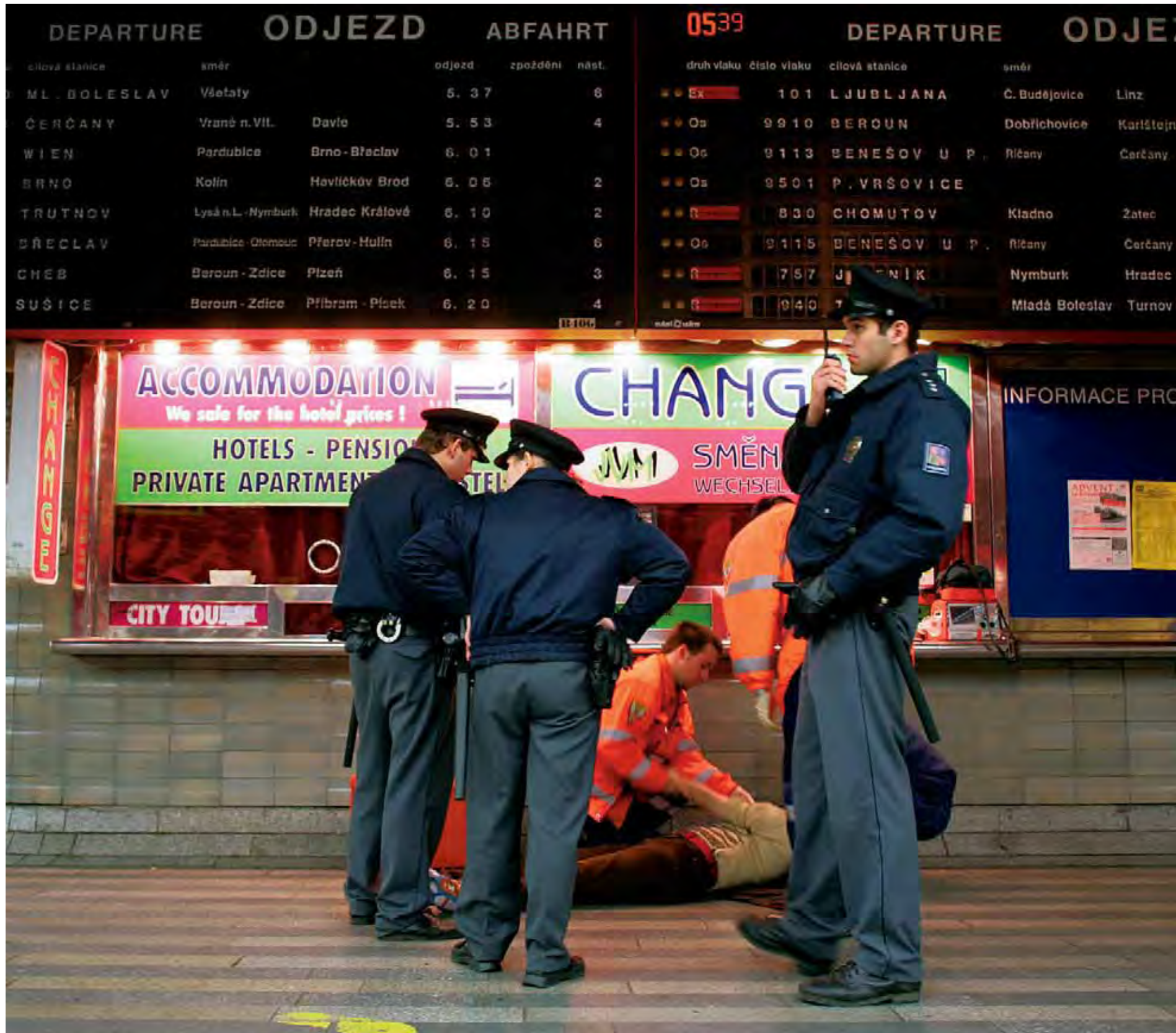

Old Town Square. It was twenty-five minutes before midnight when the operating center sent out an extremely urgent call: "Sudden cardiac arrest; man under the Orloj astronomical clock!" The ambulance rushed out, the rescue workers went out, and the operations inspector with a special apparatus for long-lasting automatic heart massage went out as well. Within six minutes, they all met at the scene. Under the Orloj, however, they did not find a man in clinical death, but rather a man who had indulged in more than a lot of alcohol.

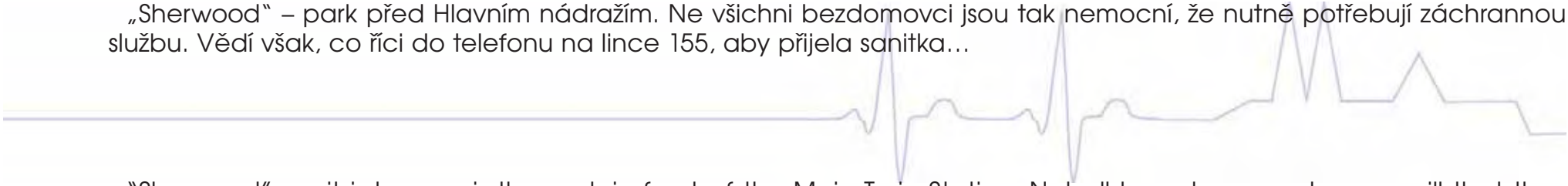
Hlavní nádraží. Denně tudy projede pět set osobních vlaků. Zároveň pro některé lidi představuje místo, kterému jen s velkou nadsázkou mohou říkat domov. Jsou nemocní a často potřebují pomoc.

The Main Train Station. Five hundred passenger trains pass through here daily. At the same time, for some people it represents a place they can call their "home" only with a good deal of exaggeration. They are ill and they often need help.

DEPARTURE		ODJEZD		ABFAHRT		0539		DEPARTURE		ODJEZD	
cílová stanice	směr	odjezd	zpoždění	nást.	druh vlaku	číslo vlaku	cílová stanice	směr			
ML. BOLESLAV	Všetaty	5. 37		6	Ex	101	LJUBLJANA	Č. Budějovice			Linz
ČERČANY	Vraně n. Vlt.	5. 53		4	Os	9910	BEROUN	Dobřichovice			Karlštejn
WIEN	Pardubice	6. 01			Os	9113	BENEŠOV U P.	Ričany			Čerčany
BRNO	Kolín	6. 05		2	Os	9501	P. VRŠOVICE				
TRUTNOV	Lysá n. L. - Nymburk	6. 10		2	R	830	CHOMUTOV	Kladno			Žatec
DŘECLAV	Pardubice - Otomouc	6. 15		6	Os	9115	BENEŠOV U P.	Ričany			Čerčany
CHEB	Beroun - Zdice	6. 15		3	R	757	J. P. NIK	Nymburk			Hradec
SUŠICE	Beroun - Zdice	6. 20		4	R	940		Mladá Boleslav			Turnov

„Sherwood“ – park před Hlavním nádražím. Ne všichni bezdomovci jsou tak nemocní, že nutně potřebují záchrannou službu. Vědí však, co říci do telefonu na lince 155, aby přijela sanitka...

“Sherwood”, as it is known, is the park in front of the Main Train Station. Not all homeless people are so ill that they desperately need the rescue service. But they do know what to say on the 155 line in order to get the ambulance to come...

Obchodní centrum. Místo, které známe jinak.

The shopping center. A place we are familiar with in another way.

Hospoda. Když jeden z návštěvníků padl na zem, personál se o něj postaral. S příjezdem záchranářů už šel život zase dál. Hosté si oranžových uniforem ani moc nevšimli.

A bar. When one of the guests fell to the floor, the employees took care of him. By the time the rescue workers arrived, life had already gone back to normal. The guests did not pay much attention to the orange uniforms.

Křižovatka. Když ležíte na zemi a čekáte na pomoc, díváte se na práci záchranářů ze zcela jiné perspektivy.

An intersection. When you are lying on the ground and waiting for help, you look at the work of the rescue crew from a totally-different perspective.

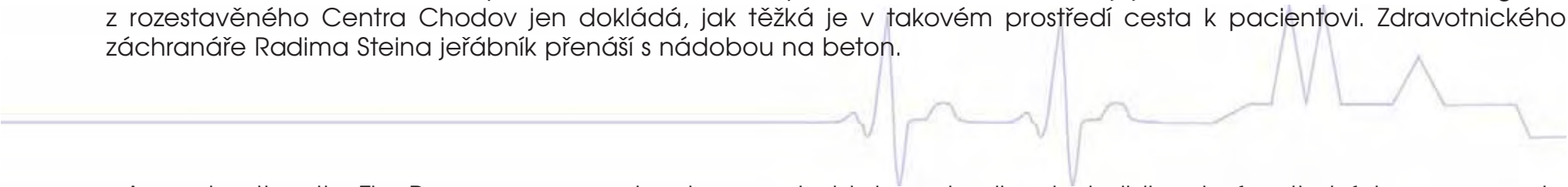

Chodník. Muž středních let se skácel na chodník a chvíli zůstal ležet v bezvědomí. Po chvíli se probрал a choval se velmi agresivně, zmítal se v křečích. Snažili se ho zklidnit i strážníci a pevně ho tiskli k zemi. Až po chvíli se ukázalo, že za agresivitu mohlo jeho onemocnění.

A sidewalk. A middle-aged man collapsed on the sidewalk and lay unconscious for a while. Then he got up and was very aggressive, writhing from cramps. The police also tried to calm him down, holding him firmly to the ground. Only later did it turn out that the aggressive behavior was caused by his illness.

Stavba. Pražští záchranáři byli snad na všech velkých stavbách dříve než jejich budoucí uživatelé. Fotografie z rozestavěného Centra Chodov jen dokládá, jak těžká je v takovém prostředí cesta k pacientovi. Zdravotnického záchranáře Radima Steina jeřábíkem přenáší s nádobou na beton.

A construction site. The Prague rescue workers have probably been to all major buildings before their future occupants. The photograph of the Centrum Chodov under construction only shows how difficult it is to get to a patient in an environment such as this. A crane operator transports medical rescue worker Radim Stein together with a container for cement.

Letenský tunel. Turistický autobus narazil do dalšího autobusu a natlačil ho na sedm osobních aut čekajících před semaforem. Dvanáct zraněných, převážně dětí, skončilo v nemocnici.

The Letenský tunnel. A tour bus collided with another bus here and pushed it into seven passenger cars waiting at the traffic light. Twelve injured, mostly children, ended up in the hospital.

Periferie. Byla tma, zima a sněžilo. Muž venčící psa v tu dobu u křoví našel zavražděného cizince. Už z dálky bylo jasné, že mu nelze pomoci.

The outskirts. It was dark, cold and snowing. A man taking his dog out at the time found a murdered foreigner by the bushes. Even from a distance, it was clear that he could not help the man.

Dálnice D1. Dopravní nehoda.

The D1 Highway. A traffic accident.

Soukromí. Většina zásahů záchranné služby se odehrává v bytech.

Privacy. Most of the interventions of the rescue service take place in apartments.

Obývací pokoj. Při zařizování bytu asi nikoho nenapadne, že některé součásti interiéru mohou jednou sloužit k záchraně člověka, který tu žije.

A living room. When setting up an apartment, it probably never occurs to anyone that some of the components of the apartment may someday serve to save him/her and their family.

Oranžový pokoj. Když jde o život, příchod záchranářů mění zabydlený pokoj k nepoznání. Nábytek je přestěhovaný a místnosti dominuje oranžová barva.

The orange room. When it's a matter of life and death, the arrival of the rescue workers changes a living space beyond recognition. Furniture is moved and the orange color dominates the room.

Kuchyň. „Paní, jaké berete léky?“ zeptali se záchranáři ženy, která si stěžovala na tlak. Manžel si mezitím chtěl dopít svou kávu.

The kitchen. “What kind of medications do you take, Ma’am?” the rescue workers asked the woman who was complaining of pressure. Her husband, meanwhile, wanted to finish his coffee.

Byt v činžovním domě. K fotografii snad ani není co dodávat. Takhle vypadá jedno z mnoha míst, kde pracují pražští záchranáři.

A rental apartment. The photograph needs no comment. This is one of the many places where the Prague rescue workers do their job.

Dům stáří. Záchranáři odvázejí do nemocnice umírající stařenku.

A retirement home. The rescue workers take a dying elderly woman to the hospital.

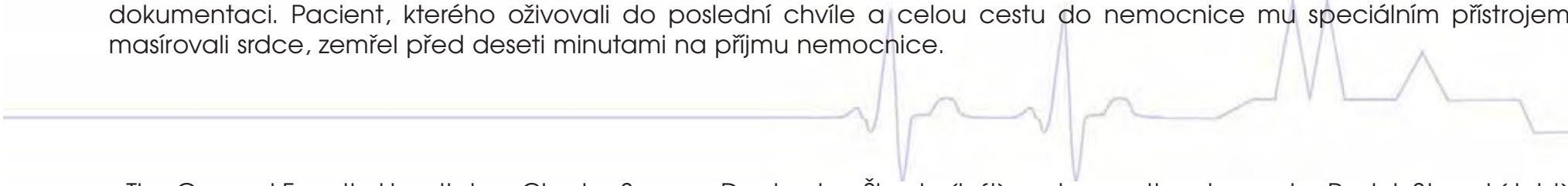
Schodiště

A staircase

Všeobecná fakulní nemocnice na Karlově náměstí. Lékař Jan Škoula (vlevo) a inspektor provozu Radek Strnad vypisují dokumentaci. Pacient, kterého oživovali do poslední chvíle a celou cestu do nemocnice mu speciálním přístrojem masírovali srdce, zemřel před deseti minutami na příjmu nemocnice.

The General Faculty Hospital on Charles Square. Doctor Jan Škoula (left) and operations inspector Radek Strnad (right) fill out paperwork. The patient they had been trying to revive up to the last minute, with the special apparatus massaging his heart all the way to the hospital, died ten minutes ago in the hospital admissions section. .

Traumatologický příjem Fakultní nemocnice Královské Vinohrady

The Trauma Admissions Center of the Královské Vinohrady Faculty Hospital

Urgentní příjem Fakultní nemocnice Královské Vinohrady

The Urgent Care Admissions Center of the Královské Vinohrady Faculty Hospital

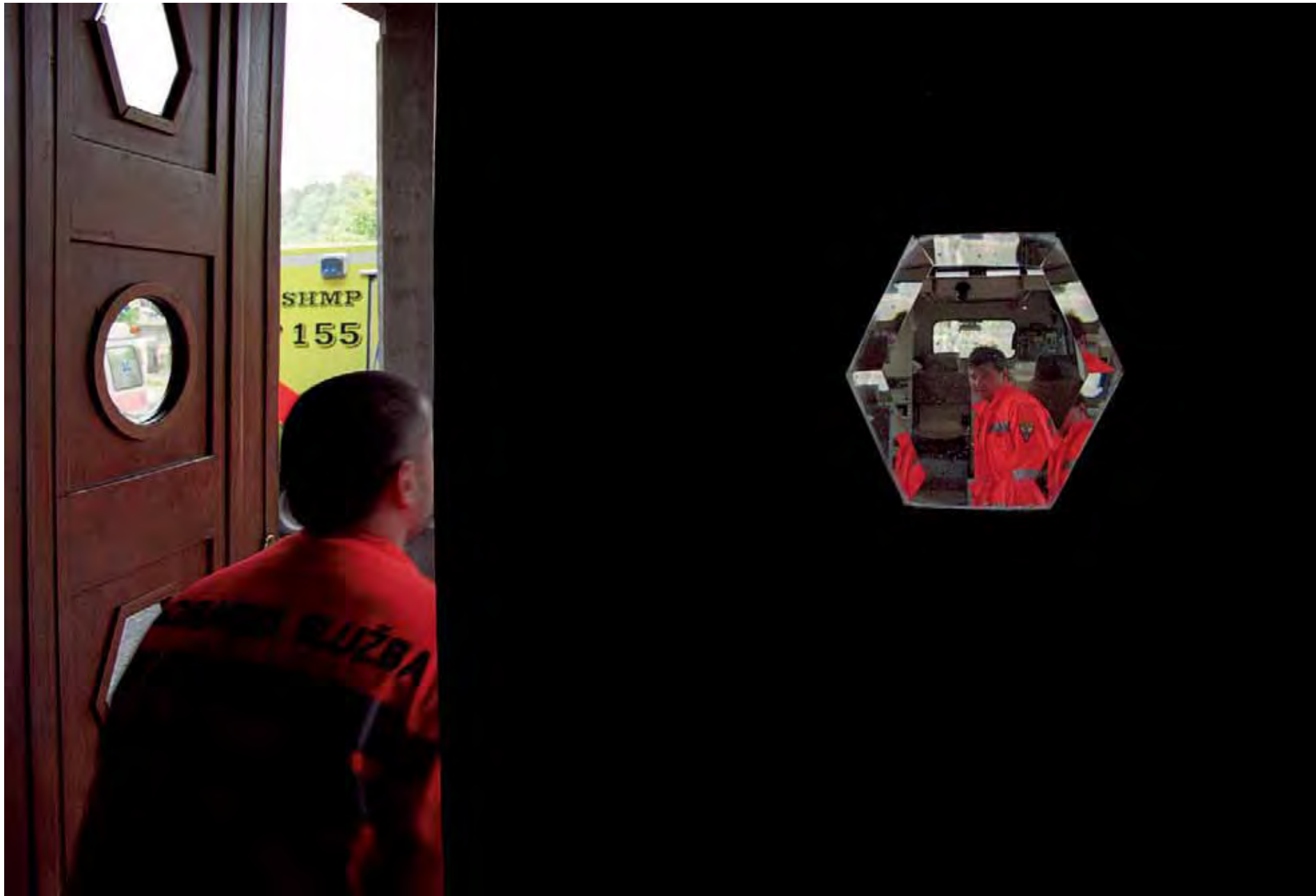

Přjem Nemocnice Na Františku

Na Františku Hospital Admissions

Centrální příjem Fakultní nemocnice Motol

Central Admissions of the Motol Faculty Hospital

Akutní příjem koronární jednotky Institutu klinické a experimentální medicíny

Acute Admissions of the Coronary Care Unit of the Institute of Clinical and Experimental Medicine

Přijem Anesteziologicko-resuscitačního oddělení Fakultní Thomayerovy nemocnice v Praze-Krči

Admissions of the Anesthesiology and Resuscitation Section of the Thomayer Faculty Hospital in Prague-Krč

VELMI TENKÁ HRANICE

Zatímco záchranářům běží patnáctiminutový dojezdový čas daný vyhláškou Ministerstva zdravotnictví ČR, lidem, ke kterým spěchají, běží čas daný životem. Život je ale někdy přísnější... Podle odhadů odborníků totiž pro člověka se zástavou srdce znamená jedna minuta čekání bez pomoci ztrátu deseti procent naděje na přežití. Tito pacienti se ocitají na velmi tenké hranici mezi životem a smrtí. Osudnou se jim může stát i obyčejná dopravní zácpa. Řidiči často telefonují, nebo nevědí, jak uhnout. Přesto pražští záchranáři dokážou k pacientům v nejkritičtějších stavu přispěchat v průměru za sedm minut.

A VERY THIN LINE

While the rescue workers are under pressure to meet the fifteen-minute deadline mandated by The Health Ministry of the Czech Republic, the people they are going out to help are under a deadline given by life. Sometimes, however, life is less forgiving. According to the estimates of experts, a person who has suffered a cardiac arrest loses ten percent of his/her chance for survival with every passing minute without help. These patients are on a very thin line between life and death. Even a commonplace traffic jam can become fatal for them. Drivers are frequently on the phone or don't know how to get out of the way. Even so, the Prague rescue workers are able to get to a patient in the most critical condition in seven minutes on average.

„Pokud ve vteřinách mezi životem a smrtí nemůžete být u svého blízkého vy, jsme tam my a vždy se snažíme o návrat pacienta zpět do života. Pokud to není možné, pak se snažíme alespoň o to, aby poslední vteřiny každého byly důstojné, aby pacient netrpěl a nebyl sám. Odchází na cestu neznámou. Neznámou pro lidi věřící i ateisty.“

Milana Pokorná, vedoucí lékařka Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy

“If you cannot be with your loved one in the moments between life and death, then we are there, and we always try to bring the patient back to life. If that is not possible, then we at least try to make every person’s last moments dignified, so that the patient does not suffer and is not alone. He/she is going away on an unfamiliar journey. Unfamiliar to believers as well as to atheists.”

Milana Pokorná, Head Physician of the Emergency Medical Service of the Prague Capital

Lékaři pražské záchranky (na fotografiích lékař Tomáš Charvát a záchranář Petr Bidlo) ročně resuscitují přes pět set lidí. Z klinické smrti se jim, alespoň na krátký čas, daří vytáhnout přibližně čtyřicet procent pacientů. Do normálního života se potom vrací sedm desítek z nich. Toto číslo může působit jako malý počet. Podle zveřejňovaných studií však představuje úspěch, který v tomto ohledu řadí Zdravotnickou záchrannou službu hl. m. Prahy mezi světovou záchranářskou elitu.

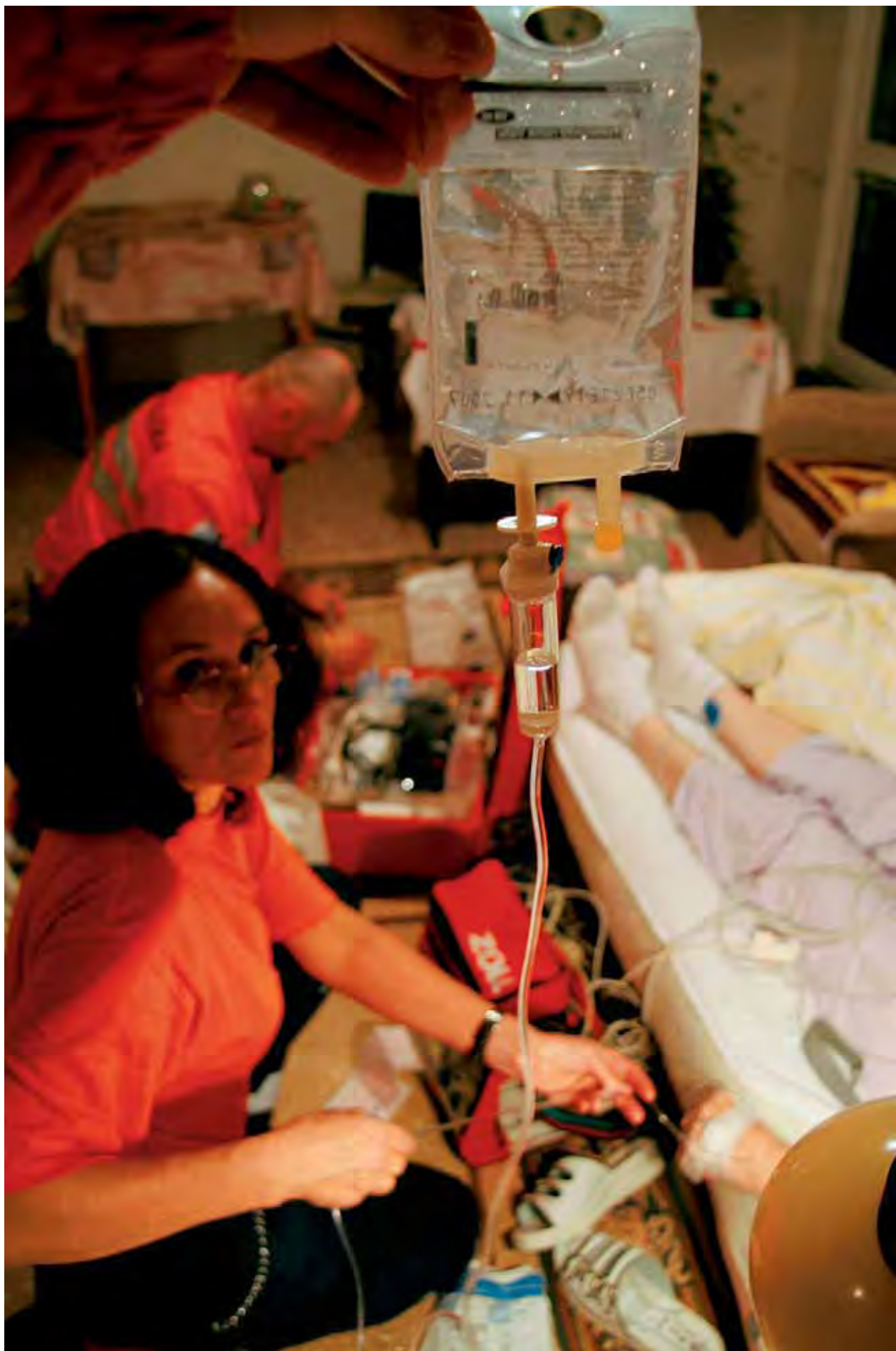
The doctors of the Prague Rescue Service (photo: Doctor Tomáš Charvát and rescue worker Petr Bidlo) give CPR to over five hundred people per year. They are able to pull roughly forty percent of patients out of clinical death, at least for a short time. About seventy of them then return to a normal life. This may seem like a small number. According to published studies, however, this is a rate of success that ranks the Emergency Medical Service of the Prague Capital among the elite of the world in rescue services.

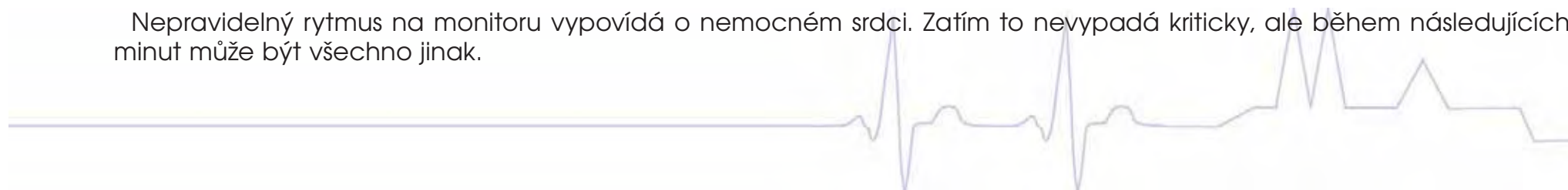

Bylo půl čtvrté ráno, když posádka záchranky přijela ke staré ženě. Ležela na posteli a lékařce Milaně Pokorné se začala omlouvat, že opravdu nechtěla obtěžovat. „Jenže ono mě tady na hrudníku opravdu tak moc bolí,“ stěžovala si klidným hlasem. Když ji „sestřák“ Honza Strašek na prsa připevňoval čidla EKG, zase se omlouvala. Ve chvíli, kdy Milana zapnula monitor, srdce nemocné ženy přestalo pumpovat a jenom se chvělo. Ještě se to naštěstí dalo napravit. Kdyby se však rozhodla neobtěžovat a počkala se zavoláním záchranky do rána, jak původně chtěla, zcela jistě by se východu slunce nedožila.

It was three-thirty in the morning when the ambulance crew came to the elderly woman. She lay on her bed and began apologizing to Dr. Milana Pokorná because she never wanted to bother people. “But it really does hurt me so much here in my chest,” she complained in a calm voice. When medic Honza Strašek fastened the EKG-monitor sensors to her chest, she again apologized. At the moment when Milana turned on the monitor, the ill woman’s heart stopped beating and just trembled. Fortunately, it could still be fixed. If, however, she had decided to wait until morning to call the ambulance, as she had originally planned, she most certainly would not have lived to see the sun rise.

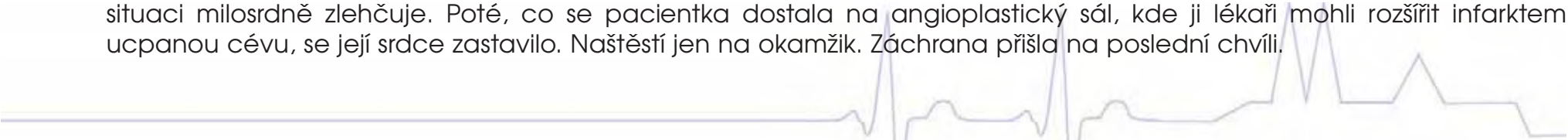
Nepravidelný rytmus na monitoru vypovídá o nemocném srdci. Zatím to nevypadá kriticky, ale během následujících minut může být všechno jinak.

The irregular rhythm on the monitor speaks of a diseased heart. For the moment, it doesn't appear to be critical, but during the next few minutes that could change dramatically.

Pacientka pomalu ztrácela vědomí. „A neumřu?“ ptala se zadýchaně. Srdce jí přitom tlouklo velmi nepravidelně a lékař Jan Škoula ji uklidňoval, že vůbec nemusí mít strach. „Proč byste umírala? Vždyť už jsme u vás,“ dodal. Věděl však, že situaci milosrdně zlehčuje. Poté, co se pacientka dostala na angioplastický sál, kde ji lékaři mohli rozšířit infarktem ucpanou cévu, se její srdce zastavilo. Naštěstí jen na okamžik. Záchrana přišla na poslední chvíli.

The patient was gradually losing consciousness. “Will I die?” she asked, breathing with difficulty. Her heart was beating very irregularly and Dr. Jan Škoula assured her that she had nothing to worry about. “Why would you die? We are here now,” he added. He knew, however, that he was mercifully minimizing the situation. After the patient arrived at the Angioplasty Section, where the doctors were able to widen the blood vessel obstructed by the heart attack, her heart stopped. Fortunately, it only stopped for a while. The rescue workers had arrived in the nick of time.

Některé situace vypadají neuvěřitelně, ale zkrátka se staly. Lékař a záchranáři ve velkém vedru resuscitovali starou ženu více než půl hodiny. Bylo to marné, přišel její čas a zemřela. Oživováním schvácený záchranář měl žízeň...

Some situations look unbelievable, but they did in fact happen. The doctor and rescue workers tried for a half an hour in the intense heat to revive an elderly woman. It was in vain; her time had come and she passed away. The rescue worker, exhausted by the CPR efforts, was thirsty...

Vypsání Listu o prohlídce zemřelého je smutnou zprávou o zásahu. Záchranáři, hasiči a policista z Vltavy společně vytahují utonulého muže.

Filling out a Deceased Person Examination Form is a sad record of the intervention. Rescue workers, firefighters and a policeman work together to pull a drowned man out of the Vltava River.

Mladá cizinka přebíhala silnici, spěchala na autobus. Po silnici jelo osobní auto a jeho řidič nedokázal rychle zastavit. Náraz byl tak silný, že dívce zul botu. Její šance na přežití byly malé, přesto po několika měsících přišla na stanoviště za záchranáři. Sháněla svědky nehody, aby ji soud neoznačil za viníka.

A young foreign woman was running across the street, trying to catch a bus. A passenger car was coming down the street and the driver was not able to stop in time. The impact was so severe that it knocked the girl's shoe off. Her chances of survival were slim, but in spite of that, several months later she came to the station to see the rescuers. She was looking for witnesses to the accident so that the court would not rule that she was at fault.

Lékař Tomáš Garnol intubuje ženu, jejíž stav je kritický, na nic nereaguje a přestává dýchat. Jako by její mozek umíral. Nastává chvíle, kdy záchranáři vědí, že naděje na přežití prudce klesají k nule. Je to však také situace, kdy od příbuzných slyší snad tu nejzoufalejší prosbu: „Prosím, zkuste ještě něco.“

Dr. Tomáš Garnol puts an IV into a woman whose condition is critical; she is not responding and her breathing is stopping. It's as if her brain is dying. It is becoming a situation in which the rescue workers know that her chances of survival are rapidly approaching zero. But it is also a situation in which they hear what is probably the most desperate plea of the relatives: "Please, try something else."

„Nikdy se nejedná o zástavu srdce jedince. Vždy jde o zástavu života celé rodiny a okolí.“

Petra Sukupová, sestra operačního střediska Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy

“It’s never just an individual’s heart stopping. It’s always the life of the whole family and the surroundings that stops.”

Petra Sukupová, a nurse at the operating center of the Emergency Medical Service of the Prague Capital

„Život na záchrance je mozaikou příběhů. Příběhů plných bolesti, zklamání, zloby, beznaděje, nešťastných či neuvěřitelných náhod, loučení, lásky, naděje a víry. Většinou jsme svědky nebo pomocníky. Někdy se ale stáváme jednou z postav právě odehrávaného příběhu. Je smutné, když sami začneme věřit v příběh s dobrým koncem... a potom nepřijde...“

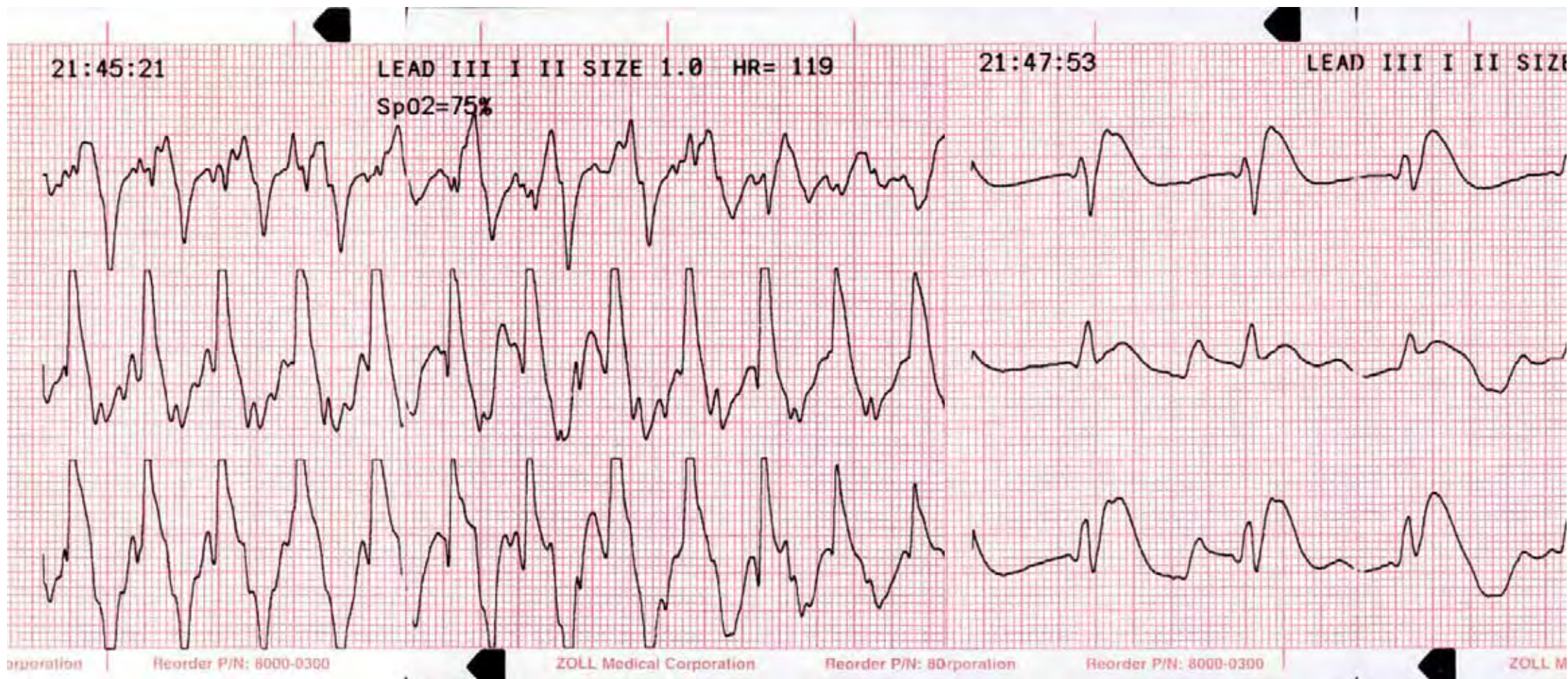
Milana Pokorná, vedoucí lékařka Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy

“Life in the ambulance service is a mosaic of stories. Stories filled with pain, disappointment, anger, hopelessness, unhappy or unbelievable accidents, farewells, love, hope and faith. Usually we are witnesses or helpers. But sometimes we become participants in the situation that has just occurred. It is sad when we ourselves begin believing in a story with a happy ending... and then it doesn't come...”

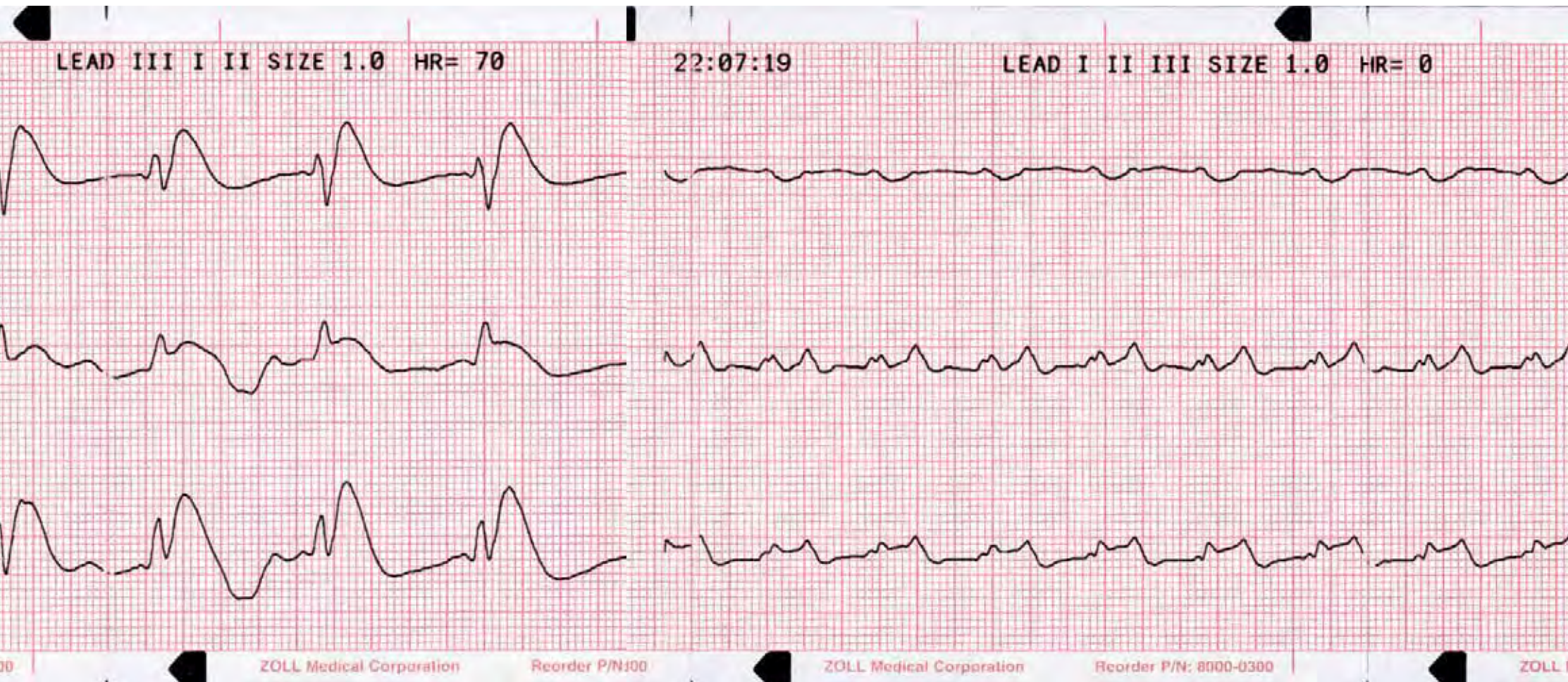
Milana Pokorná, Head Physician of the Emergency Medical Service of the Prague Capital

Noční Prahou jsme se vraceli na stanoviště. Ani nevím, o čem jsme se bavili, když náš smích utnul pager s výzvou: „Bezvědomí, nedýchá.“ Shodou náhod byl náš vůz prakticky za rohem, na místo jsme tedy přijeli během okamžiku. Lékař s kufrem plným léků a „sestřák“ s defibrilátorem běželi ke dveřím bytu, u nichž ležel starý pán bez známek života. Oba začali resuscitovat. Lékař nejdříve masíroval hrudník, ale bylo také potřeba postarat se o dýchání. „Sestřák“ přitom napichoval žílu a připravoval léky. V prvních vteřinách je každá ruka dobrá. Požádali mne proto, abych jim pomohl. A tak jsem tam klečel nad mužem v klinické smrti a nepřímo mu masíroval srdce. Co nám všem ale hodně utkvělo v paměti, byla hlasitě puštěná televize někde ve vedlejší místnosti. Zatímco v ní běžela reality show Vyvolení, já stále masíroval s frekvencí zhruba 100 stlačení za minutu. Když po čtyřech minutách přijela druhá posádka, mohl jsem odejít. Pacient měl v tu chvíli samostatnou srdeční akci 70 úderů za minutu. K naší lítosti to netrvalo dlouho, jeho srdce už bylo unavené a zřejmě hodně nemocné. Křivky na monitoru se začaly rozsypávat a do toho neustále řvala televize se sloganem show: „Lepší zůstanou!“ Bylo to šílené, ale bylo to tak. Dvě posádky záchranářů pokračovaly v resuscitaci ještě víc než půl hodiny, ale bez výsledku.

We were returning to the station at night in Prague. I don't even remember what we were talking about when the pager put an end to our laughter with the alert: "Unconscious man, not breathing." By sheer coincidence, our vehicle was almost right around the corner, so we arrived on the scene in an instant. The doctor with a suitcase full of medications and the medic with a defibrillator ran to the door of the apartment, where an older man lay with no signs of life. They both started giving him CPR. The doctor first massaged his chest, but it was also necessary to see to his breathing. Meanwhile, the medic inserted a needle into a blood vessel and prepared medications. In the first moments, every helping hand is welcome. That's why they asked me to help them. And so I knelt there over the man in clinical death and gave him an indirect heart massage. But the thing that made the greatest impression on our memories was the loud television somewhere in a room nearby. While the reality show "The Chosen Ones" was playing, I kept on massaging at the rate of approximately 100 thrusts per minute. After four minutes, another ambulance crew arrived and I was able to step aside. The patient's heart was beating on its own at that time, at about 70 beats per minute. To our dismay, it didn't last long; his heart was tired and evidently it was also quite ill. The waves on the monitor started to disintegrate, and the television constantly blared out the slogan of the show: "The better ones remain." It was insane, but it really happened. The two ambulance crews continued giving CPR for over another half hour, but without success.

POMOC Z NEBE – KRYŠTOF 1

Volací znaky leteckých zdravotnických záchranných služeb nesou jméno svatého Kryštofa – patrona poutníků a motoristů. Když operační středisko vyhlásí poplach pro Kryštofa 1, jde na start posádka vrtulníku z pražského ruzyňského letiště. Ročně vzlétá k více než pěti stům akcí. Historie bezpečnostního letectva se začala psát už ve třicátých letech dvacátého století. Policejní piloti však s lékaři a pacienty v tuto dobu létali jen sporadicky. Zlom přišel až s rozvojem vrtulníků. V dubnu 1987 na pražské Ruzyni vzniklo první stanoviště letecké záchranky v Československu. Ve zkušebním provozu se zdravotníky létal vrtulník Federálního ministerstva vnitra a Slovairu. Později nesl volací znak Kryštof 1 výhradně policejní vrtulník.

HELP FROM HEAVEN – CHRISTOPHER 1

The call signs of the medical air rescue services bear the name of St. Christopher, the patron saint of pilgrims and motorists. When the operating center issues an alarm for Christopher 1, the helicopter crew from the Prague Ruzyně Airport goes into action. They fly out to over five hundred cases annually. The history of the air rescue team began to be written back in the 30s of the twentieth century. However, police pilots flew with the doctors and patients only sporadically. That changed with the development of helicopters. In April 1987, Czechoslovakia's first station of the Air Rescue Service came into being at the Prague Ruzyně Airport. A Ministry of Defence and a Slovair helicopters flew with the health workers on a trial basis. Later on, the police helicopter was the only one to bear the call sign Christopher 1.

Heliport Letecké služby Policie ČR v areálu mezinárodního letiště Praha-Ruzyně. Posádku sanitního vrtulníku tvoří dva policejní piloti a lékař se záchranářem ze Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy.

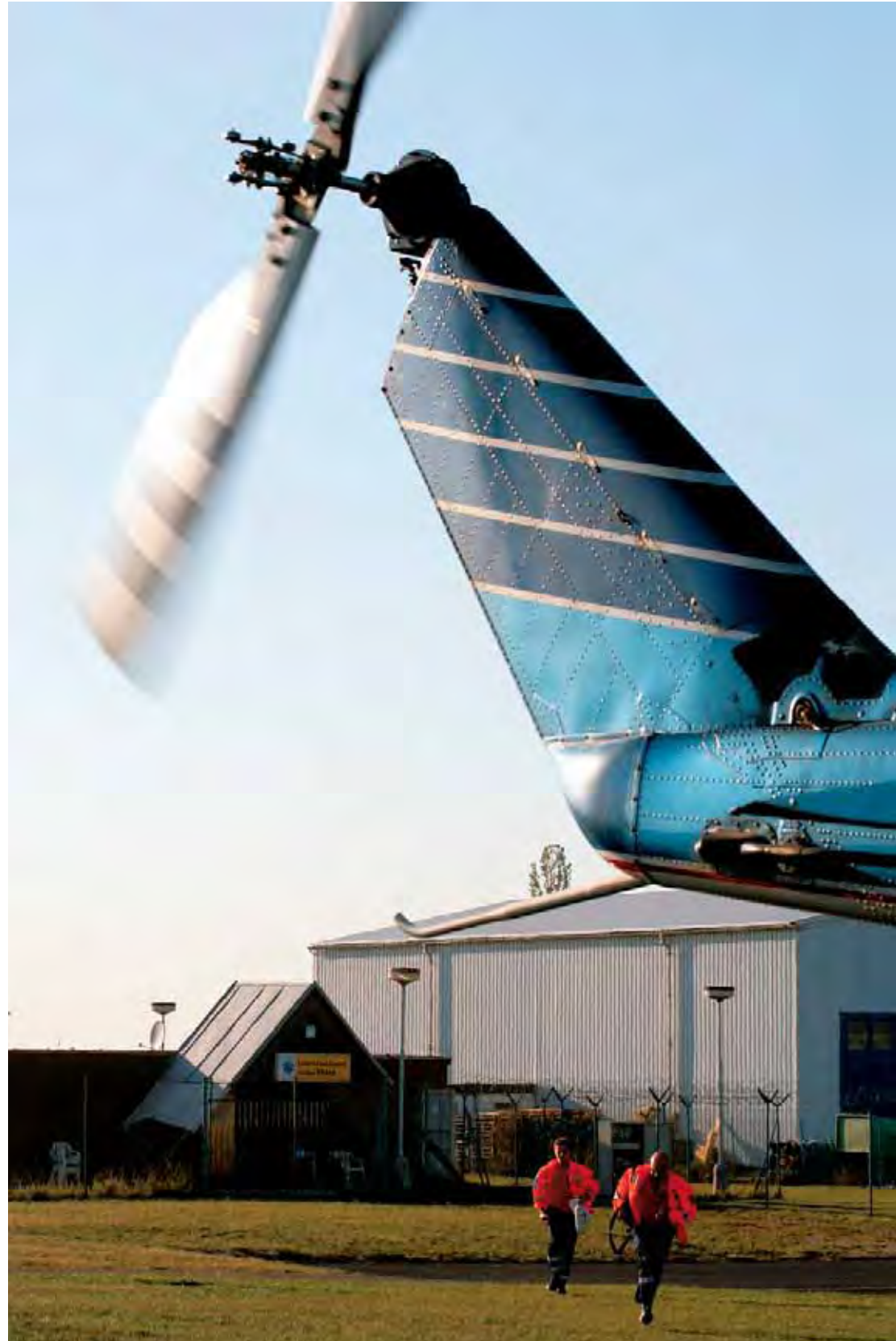
The heliport of the Air Service of the Czech Republic Police in the area of the Prague Ruzyně International Airport. The crew of the ambulance helicopter is made up of two police pilots and a doctor with a rescue worker from the Emergency Medical Service of the Prague Capital.

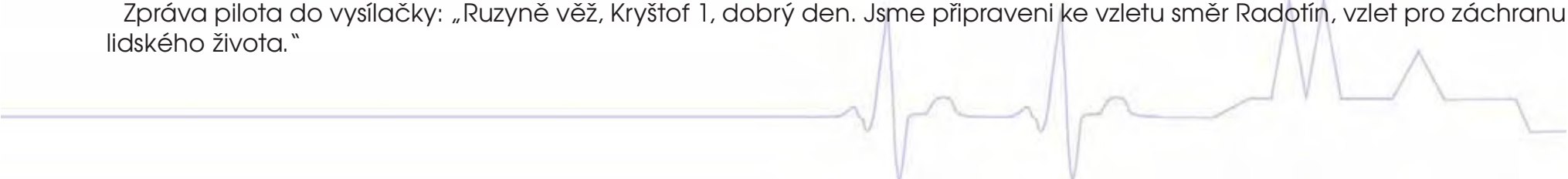

Letečtí zdravotničtí záchranáři mají sídlo v přízemním domku sestaveném z dřevěných buněk. Právě z něj vybíhají na start.

The air rescue workers have their quarters in a one-storey house built out of wooden units. Here they run out to go on a mission.

Zpráva pilota do vysílačky: „Ruzyně věž, Kryštof 1, dobrý den. Jsme připraveni ke vzletu směr Radotín, vzlet pro záchranu lidského života.“

The announcement of a pilot over the transmitter: “Ruzyně, tower, Christopher 1, hello. We are prepared for take-off in the direction of Radotín, on a mission to save a human life.”

Průlet nad dopravní nehodou. Pro piloty přichází chvíle, kdy musí vybrat nejbližší a zároveň nejbezpečnější místo k přistání. Zdravotníci zase s napětím vyhlížejí, co je čeká.

Flying over a traffic accident. Soon the pilots will have to select the nearest, and at the same time, the safest place to land. The health workers, meanwhile, look on in suspense to see what awaits them.

Kryštof 1 přistává.

Christopher 1 landing.

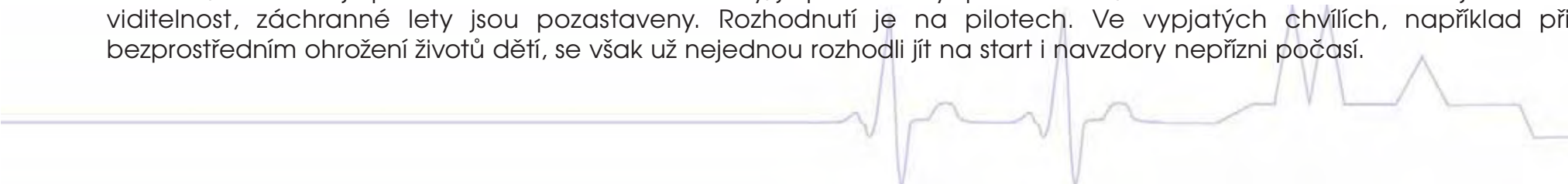

Předání pacienta, heliport na Vypichu. Kryštof 1 přiletěl, neboť tady předával vážně zraněného pacienta do Fakultní nemocnice Motol. Záchranáři s lékařem už ale měli znovu naspěch, piloti ani nevypnuli motor. Operační středisko totiž volá Kryštof 1 k další nehodě, k dalšímu letu pro záchranu lidského života. Čas běží...

Transferring the patient, on the Vypich heliport. Christopher 1 has arrived to deliver a seriously-injured patient to the Motol Faculty Hospital. But the rescue workers and the doctor are in a hurry again; the pilots don't even shut off the engine. The operating center is calling Christopher 1 to go to another accident to save another human life. Time is wasting...

Jediné, co omezuje provoz letecké záchranné služby, je počasí. Když padne mlha, začne hustě sněžit nebo se jinak sníží viditelnost, záchranné lety jsou pozastaveny. Rozhodnutí je na pilotech. Ve vypjatých chvílích, například při bezprostředním ohrožení životů dětí, se však už nejednou rozhodli jít na start i navzdory nepřízni počasí.

The only thing that limits the operation of the air rescue service is the weather. When fog rolls in, when it starts snowing heavily or when something else reduces visibility, the rescue flights are put on hold. It is up to the pilots to decide. In tense moments, for example when there has been an imminent threat to the lives of children, they have decided on more than one occasion to take off even in inclement weather conditions.

Heliport Fakultní nemocnice Královské Vinohrady je zvláštním místem. Je z něj totiž blíže na hřbitov než do nemocnice. Posádky si zde pacienty předávají jen pár metrů od „onoho světa“.

The heliport of the Královské Vinohrady Faculty Hospital is a unique place. From here, it is actually closer to the cemetery than it is to the hospital. The crews transfer patients here just a few meters away from “the hereafter”.

Pomoc z nebe je připravena 24 hodin denně. Kryštof 1 většinou zasahuje v Praze a ve středních Čechách. Může být však povolán na jakékoli místo v České republice. Začíná noční směna a záchranáři si předávají vybavení vrtulníku.

Help from heaven is ready 24 hours a day. Christopher 1 normally responds in Prague and Central Bohemia. However, it can be called to any location in the Czech Republic. The night shift is beginning and the rescue workers hand off the helicopter equipment.

Bylo 55 minut po půlnoci, když jsme přelétali nad rozzářenou Prahou. Letěli jsme do menší obce ve středních Čechách. Věděli jsme, že budeme přistávat na fotbalovém hřišti. Letíme k desetiletému chlapci, který spadl z výšky a má proraženou lebku.

It was 55 minutes after midnight when we flew over the brightly-lit Prague. We were on our way to a small village in Central Bohemia. We knew we would be landing on a soccer field. We were on our way to a ten-year-old boy who had fallen from a great height and had punctured his skull.

Z temné oblohy se vrtulník snesl na hřiště nasvícené hasičskými reflektory. Opodál stála sanitka, v níž zdravotníci dělali co mohli, aby chlapec mohl na toto své zranění jednou bez jakýchkoli následků vzpomínat. Přidal se k nim i lékař se záchranářem z vrtulníku. Kolem stáli lidé z místní hospody a mezi nimi i rodiče toho klučiny. Po chvíli všichni sledovali, jak vrtulník vzlétá k temné obloze, aby malého pacienta předal na specializovaném pracovišti Fakultní Thomayerovy nemocnice v Praze-Krči.

The helicopter descended out of the dark sky onto the soccer field illuminated by fire-truck beacons. Off to the side was the ambulance, with the health workers inside doing everything they could to see to it that the boy would one day be able to look back on this injury with no ill effects at all. The doctor and the rescue worker from the helicopter ambulance joined them. The people from the local bar stood around, among them the kid's parents. After a while they all watched as the helicopter lifted off into the dark sky to transfer the little patient to the specialized center of the Thomayer Faculty Hospital Prague-Krč.

Klinika dětské chirurgie a traumatologie Fakultní Thomayerovy nemocnice v Praze-Krči. Jak to s chlapcem dopadlo, se záchranáři nedozvěděli. Přišly další a ještě horší případy...

The Children's Surgery and Trauma Center at the Thomayer Faculty Hospital Prague-Krč. The rescue workers did not find out how the boy ended up. Other cases came in, even worse ones...

NIKDY NENÍ KONEC

13. 12. 1891 pražská záchranná služba zahájila nepřetržitý provoz. V roce 1910 vyjela do ulic s prvním automobilem, o čtrnáct let později získala povolení používat sirénu. Nespočtu záchranářů sloužily koňmi tažené ambulance, lodky, motocykly, klasické sanitky, státem vyřazené Tatry 613 i kamion. Nepřetržitá služba se od té doby nikdy nezastavila a zřejmě ani nikdy nezastaví. Příběhy lidí ze záchranky nekončí.

IT NEVER ENDS

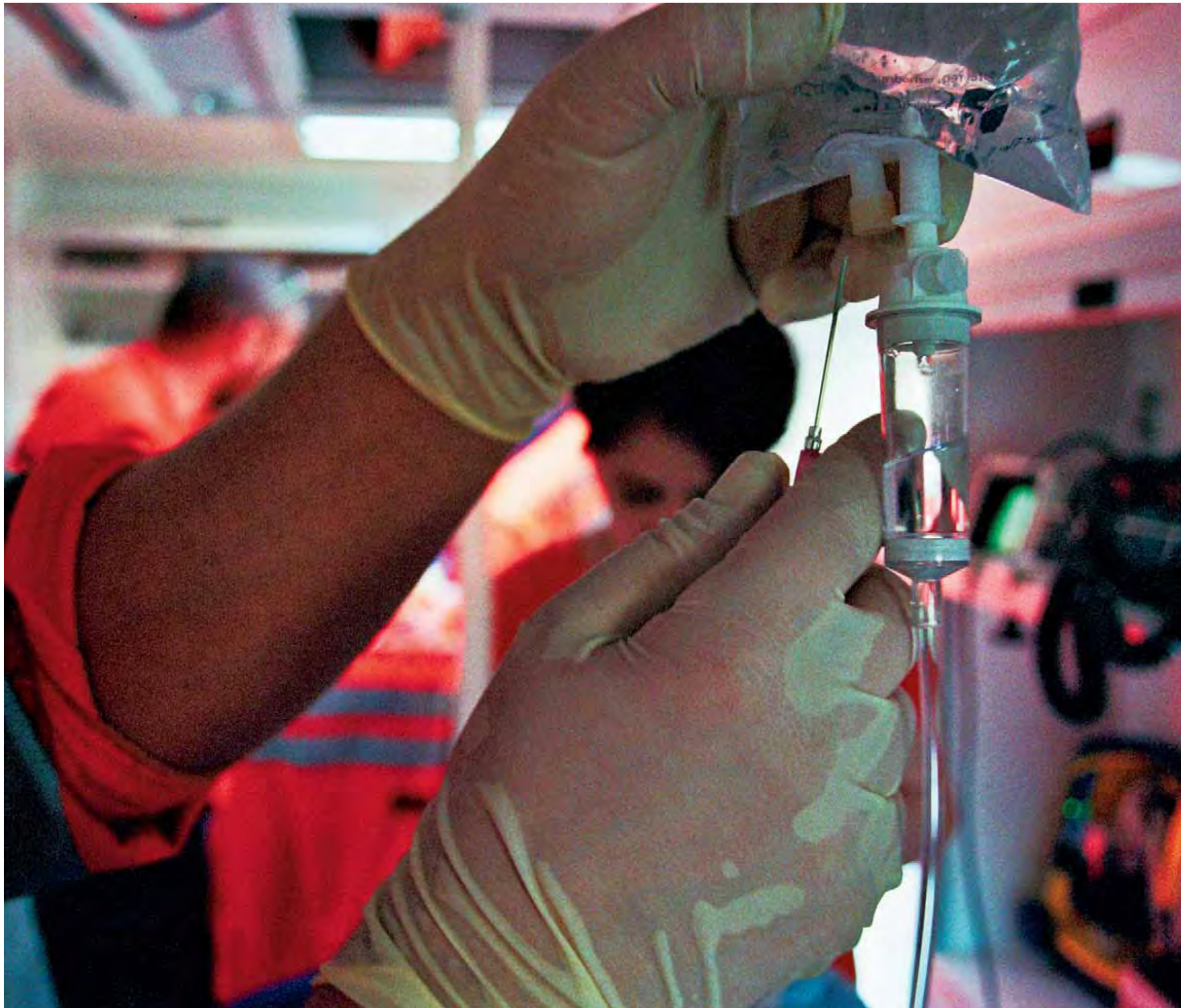
On December 13, 1891, the Prague Rescue Service began operating around the clock. In 1910, they went out into the streets with the first automobile; fourteen years later they acquired a permit to use a siren. Countless numbers of rescue workers made use of horse-drawn ambulances, boats, classic ambulances, Tatra 613s that had been decommissioned by the government, and a truck. Around-the-clock service has never stopped since then and evidently will never stop. The stories of the people in the ambulance service have no end.

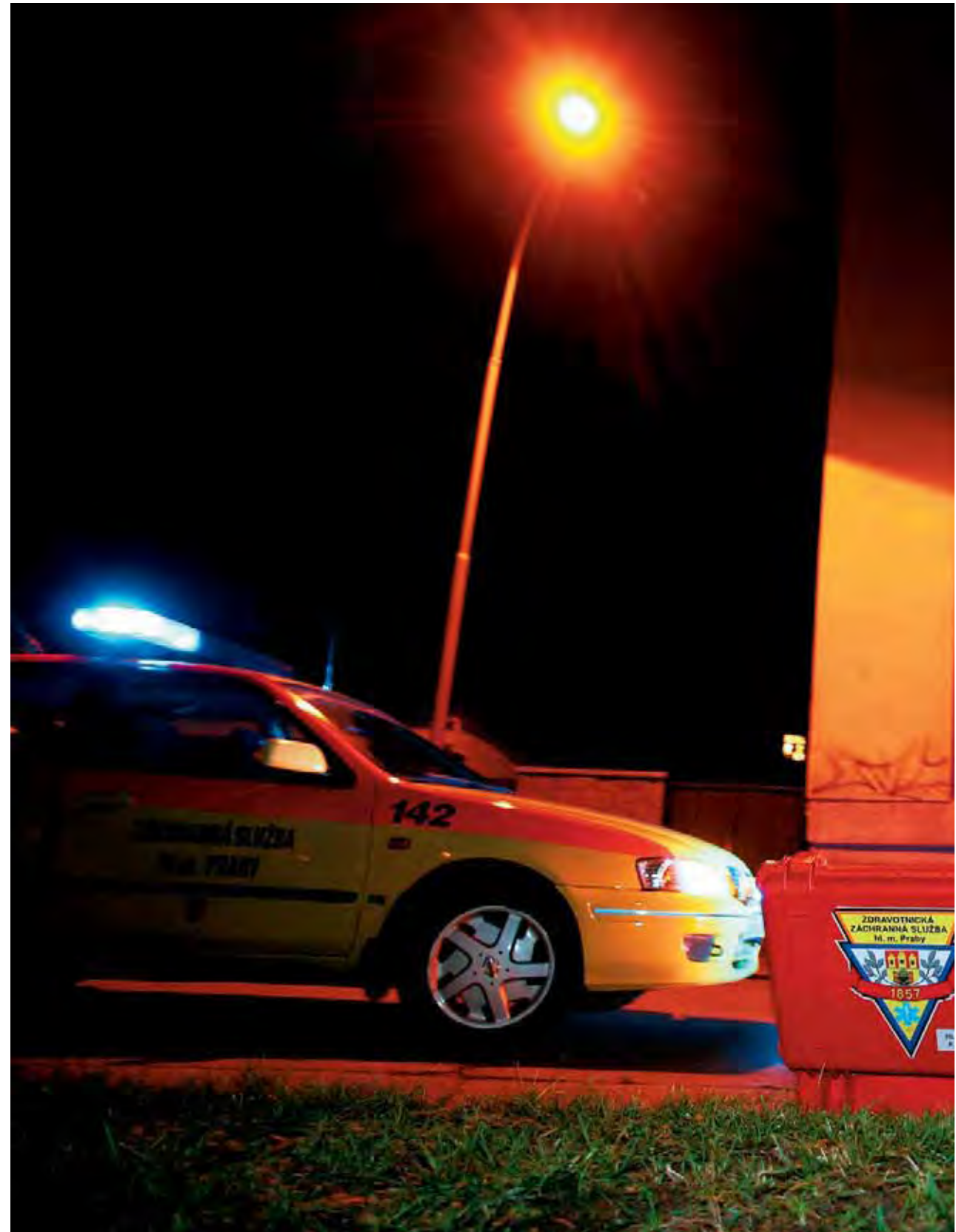

PRAŽSKÁ ZÁCHRANKA

ve 155 fotografiích

Zdravotnická záchranná služba hlavního města Prahy – územní středisko záchranné služby je příspěvkovou organizací, jejímž zřizovatelem je hlavní město Praha. S názvem Pražský dobrovolný sbor ochranný byla založena už v roce 1857.

Zdravotnické operační středisko (dispečink) přijímá z území celé Prahy ročně 300 000 volání na tísňové lince 155. Posádky pražské záchranky jsou rozmístěny na 22 stanovištích a v průměru vyjíždějí ke zhruba třem stům událostí denně. Ročně řeší průměrně kolem 100 000 případů a ošetří tak 80 000 pacientů.

THE PRAGUE AMBULANCE SERVICE

in 155 photographs

The Medical Rescue Service of the City of Prague, a regional emergency services organization, is an allowance organization managed by the City of Prague. This organization was established in 1857 under the name "Pražský Dobrovolný Sbor Ochranný (Prague Volunteer Brigade)".

The emergency response dispatch receives approximately 300,000 calls annually to the '155' emergency number from throughout the Prague region. The emergency response squads operate out of 22 paramedic stations and, on average, they respond to about 300 incidents per day. The number of these calls totals roughly 100,000 per year and they provide emergency care to almost 80,000 patients.

PRAŽSKÁ ZÁCHRANKA

ve 155 fotografiích

Kniha vydaná ke 150. výročí založení Zdravotnické záchranné služby hl. m. Prahy

Autor fotografií a textů: Jaromír Chalabala (vedoucí redakce pořadu Víkend TV Nova), jaromirchalabala@seznam.cz

Korektor textů: Jiří Podzimek

Anglický překlad: PRESTO – PŘEKLADATELSKÉ CENTRUM, s. r. o., Na Příkopě 31/988, 110 00 Praha 1, www.presto.cz

Předtisková příprava: Jan Förster, Lenka Hilburgerová, Jiří Kadlec

Grafická úprava: Profi Press, s. r. o., Drtinova 8, Praha 5 – Smíchov

Tisk: GRASPO CZ, a. s., Pod Šternberkem 324, 763 02 Zlín

Vydala Zdravotnická záchranná služba hlavního města Prahy – územní středisko záchranné služby

ISBN 976-80-86726-24-3

THE PRAGUE AMBULANCE SERVICE

in 155 photographs

This book is published on the 150th anniversary of the founding of the Emergency Medical Service of the Prague Capital

Author of the photographs and texts: Jaromír Chalabala (Chief of Víkend, TV News Magazine on TV Nova), jaromirchalabala@seznam.cz

Text editor: Jiří Podzimek

English translation: PRESTO – PŘEKLADATELSKÉ CENTRUM, s. r. o., Na Příkopě 31/988, 110 00 Praha 1, www.presto.cz

Pre-printing preparation: Jan Föster, Lenka Hilburgerová, Jiří Kadlec

Graphic design: Profi Press, s. r. o., Drtinova 8, Praha 5 – Smíchov

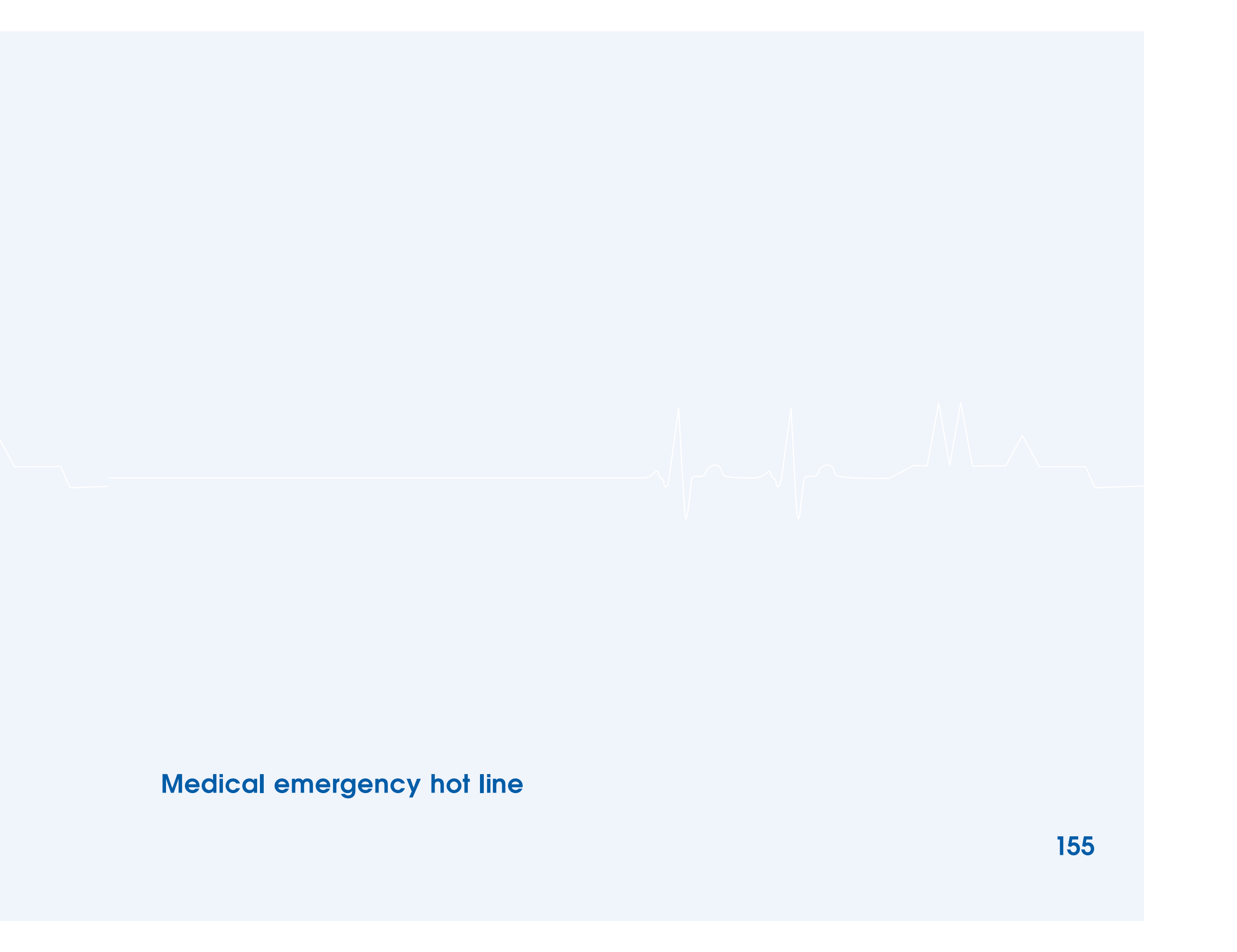
Printed by: GRASPO CZ, a. s., Pod Šternberkem 324, 763 02 Zlín

Published by the Emergency Medical Service of the Prague Capital, Regional Headquarters of the Rescue Service

ISBN 976-80-86726-24-3

Linka tísňového volání zdravotnické záchranné služby

Medical emergency hot line

PRAŽSKÁ ZÁCHRANKA

ve 155 fotografiích

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

THE PRAGUE AMBULANCE SERVICE
in 155 photographs